

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	<i>I Meddelelser</i>	
	Kommissionen	
98/C 33/01	Ecu.....	1
98/C 33/02	Forudgående anmeldelse af en fusion (Sag IV/M.1014 — British Steel/Europipe) (¹)	2
98/C 33/03	Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet: »En mere effektiv opnåelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i Den Europæiske Union«	3
98/C 33/04	Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 92 og 93 i EF-traktaten — Tilfælde mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (¹)	18
	<i>II Forberedende retsakter</i>	
	Kommissionen	
98/C 33/05	Forslag til Rådets retsakt om udarbejdelse af konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager	20

I

(Meddelelser)

KOMMISSIONEN

ECU (*)

30. januar 1998

(98/C 33/01)

Modværdien i national valuta:

Belgiske og luxembourgiske francs	40,7821	Finske mark	5,98296
Danske kroner	7,53017	Svenske kroner	8,76316
Tyske mark	1,97626	Pund sterling	0,661867
Græske drakmer	313,082	US-dollars	1,08348
Spanske pesetas	167,668	Canadiske dollars	1,58697
Franske francs	6,62243	Yen	137,872
Irske pund	0,789074	Schweizerfrancs	1,59163
Italienske lire	1949,66	Norske kroner	8,19759
Nederlandske gylden	2,22730	Islandske kroner	79,4297
Østrigske schilling	13,9053	Australske dollars	1,59617
Portugisiske escudos	202,318	Newzealandske dollars	1,86549
		Sydafrikanske rand	5,34858

Kommissionen har oprettet en fjernskriver med automatisk svar, som på ethvert fjernskriveropkald videregiver omregningskursen i de vigtigste valutaer. Denne fjernskriver er i funktion dagligt fra kl. 15.30 til kl. 13.00 den følgende dag.

Brugeren bør anvende følgende fremgangsmåde:

- kald fjernskriver nr. 23789 i Bruxelles
- angiv eget kendeord
- skriv koden »cccc«, som udløser det automatiske svar og medfører en udskrift af omregningskurserne for ecu over fjernskriveren
- afbryd ikke forbindelsen, inden meddelelsen er afsluttet, angivet ved tegnene »ffff«.

Note: Kommissionen har desuden en telefax (kaldnr. 296 10 97 og 296 60 11) med automatisk svarfunktion, der giver dagsaktuelle oplysninger om de gældende omregningskurser inden for den fælles landbrugspolitik.

(*) Rådets forordning (EØF) nr. 3180/78 af 18. december 1978 (EFT L 379 af 30.12.1978, s. 1), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1971/89 (EFT L 189 af 4.7.1989, s. 1).

Rådets afgørelse 80/1184/EØF af 18. december 1980 (Lomé-konventionen) (EFT L 349 af 23.12.1980, s. 34).

Kommissionens beslutning nr. 3334/80/EKSF af 19. december 1980 (EFT L 349 af 23.12.1980, s. 27).

Finansforordningen af 16. december 1980 vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 345 af 20.12.1980, s. 23).

Rådets forordning (EØF) nr. 3308/80 af 16. december 1980 (EFT L 345 af 20.12.1980, s. 1).

Beslutning truffet af Den Europæiske Investeringsbanks Styrelsesråd den 13. maj 1981 (EFT L 311 af 30.10.1981, s. 1).

Forudgående anmeldelse af en fusion
(Sag IV/M.1014 — British Steel/Europipe)

(98/C 33/02)

(EØS-relevant tekst)

1. Den 23. januar 1998 modtog Kommissionen i henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 ⁽¹⁾ en anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved virksomheden British Steel erhverver fælles kontrol, jf. artikel 3, stk. 1, litra b), i nævnte forordning, med Europipe, i fællesskab med AG der Dillinger Hüttenwerke og Mannesmannröhren-Werke AG, ved køb af aktier. AG der Dillinger Hüttenwerke og Mannesmannröhren-Werke Ag udøver for indeværende fælles kontrol med Europipe.

2. De pågældende virksomheder udøver følgende erhvervsaktiviteter:

— British Steel: produktion og distribution af stålprodukter, herunder rør og ledninger

— Europipe: produktion af store stålrør

— Dillinger Hüttenwerke: produktion af stål, især tunge plader

— Mannesmannröhren-Werke: produktion af stål og stålrør samt distribution af sådanne produkter.

3. På grundlag af en foreløbig undersøgelse finder Kommissionen, at den anmeldte fusion kan falde ind under forordning (EØF) nr. 4064/89. Den forbeholder sig dog sin endelige stilling til dette punkt.

4. Kommissionen opfordrer andre interesserede parter til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse. Bemærkningerne med angivelse af sag IV/M.1014 — British Steel/Europipe kan sendes til Kommissionen med telefax ((32-2) 296 43 01 eller 296 72 44) eller med posten til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence (GD IV)
Direktorat B — Merger Task Force
Avenue de Cortenberg/Kortenberglaan 150
B-1040 Bruxelles/Brussel.

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989; revideret udgave: EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13.

Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet: »En mere effektiv opnåelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i Den Europæiske Union«

(98/C 33/03)

SAMMENFATNING

Denne meddelelse har et dobbelt formål.

1. Hovedformålet er at lette anerkendelsen og fuldbyrdelsen af domme, der er afsagt i Den Europæiske Union; for så vidt angår borgerlige sager, herunder handelssager, er proceduren herfor i øjeblikket fastlagt i Bruxelles-konventionen af 1968, hvis bestemmelser ved Lugano-konventionen er blevet udvidet til også at omfatte EFTA-landene.

Bruxelles-konventionen har gjort det muligt at opnå betydelige fremskridt med hensyn til eksigibilitetspåtegning af domme, der er afsagt i medlemsstaterne. Der kan dog gøres yderligere fremskridt i retning af en fremskyndelse og forenkling af proceduren og en bedre tilpasning heraf til borgernes og de erhvervsdrivendes behov i et samfund med en stadig større vækst i samhandelen, navnlig på det indre marked.

Forslaget KOM(97) 609 endelig udg. (*) indeholder flere punkter, der tager sigte på at virkeliggøre dette mål. Det foreslås for det første at begrænse kontrollen ved den myndighed, der skal give eksigibilitetspåtegning, til en kontrol af formkravenes iagttagelse, blandt andet på grundlag af et dokument, der udstedes af en ret i domsstaten, og som specielt bekræfter, at den dom, den er vedlagt, er eksigibel. Det foreslås for det andet at ændre de grunde, der kan udelukke anerkendelse af en retsafgørelse; en prøvelse af sådanne grund vil kun kunne foretages, hvis sagsøgte fremsætter indsigelser mod fuldbyrdelsen, og det er også sagsøgte, der bærer bevisbyrden. Der fremsættes også forslag om, at afgørelser, der tillader tvangsfuldbyrdelse, skal være foreløbigt eksigible. Endelig er ordningen med foreløbige og sikrende retsmidler blevet ændret, så der lægges vægt på disse retsmidlers europæiske dimension. Alle disse forslag indgår i det i bilaget anførte forslag til konvention, der skal træde i stedet for Bruxelles-konventionen.

Forslaget til konvention indeholder også bestemmelser, navnlig vedrørende kompetencereglerne, som er udtryk for en tilpasning til udviklingen i de økonomiske forbindelser siden Bruxelles-konventionens

undertegnelse og til Domstolens retspraksis. Det suppleres af to forslag til nye protokoller, som skal træde i stedet for dem, der er knyttet til Bruxelles-konventionen (bilag 1 og 2) samt forslag til tilsvarende ændringer af Lugano-konventionen (bilag 3). Når Amsterdam-traktaten træder i kraft, vil Kommissionen tage de nødvendige skridt med henblik på en tilpasning til de nye rammebestemmelser på området for det civilretlige samarbejde.

2. Meddelelsen har også til formål at fremkalde bemærkninger fra jurister og alle andre interesserede parter vedrørende en række overvejelser, som går videre end de foreslåede bestemmelser. Der lægges op til en debat om en fælles indsats i Unionen, hvad angår visse aspekter af den nationale procesret.

Det er absolut nødvendigt at lette bevægeligheden for retsafgørelser mellem de enkelte medlemsstater i forbindelse med fuldbyrdelse, men dette er ikke tilstrækkeligt til at give borgerne og de erhvervsdrivende mulighed for fuldt ud at drage fordel af de rettigheder, som de har inden for Den Europæiske Unions område. Målet bør være at sikre, at der i videst muligt omfang generelt er adgang til en hurtig, effektiv og lidet bekostelig bistand fra retsvæsenet.

Vanskelighederne med at få bistand fra retsvæsenet i det indre marked som følge af opretholdelsen af de retlige grænser er et spørgsmål, der allerede har været drøftet, nærmere bestemt i forbindelse med tvister vedrørende forbrugerkøb⁽¹⁾. Dette område, hvor tvisterne normalt vedrører forholdsvis små beløb, er det område, hvor hindringerne for bistand fra retsvæsenet føles stærkest⁽²⁾. De erhvervsdrivende, navnlig de små og mellemstore virksomheder, føler også disse vanskeligheder som en hæmsko for den økonomiske aktivitet⁽³⁾.

Det vil derfor være hensigtsmæssigt at tilbyde forbrugerne og de erhvervsdrivende, men også alle Unionens borgere, bedre betingelser på det processuelle

(¹) Grønbog om forbrugernes klagemuligheder og om bilæggelse af tvister på forbrugerområdet inden for enhedsmarkedet — KOM(93) 576; Kommissionen har modtaget over hundrede henvendelser.

(²) En undersøgelse, som Eurobarometer foretog i 1991, viste, at vanskelighederne med bilæggelse af tvister er en af de væsentligste hindringer for en udvikling, hvad angår køb af forbrugsgoder i en anden medlemsstat.

(³) Kommissionens henstilling af 12. maj 1995 om betalingsfrister i handelsforhold (EFT L 127 af 10.6.1995) og Kommissionens meddelelse vedrørende denne henstilling (EFT C 144 af 10.6.1995).

(*) Se side 20 i denne Tidende.

område. Det foreslås at gå gradvis og forsigtigt til værks og i første omgang at koncentrere sig om bestemte væsentlige punkter. I denne sammenhæng er det hensigtsmæssigt at overveje, om der i alle medlemsstater bør indføres en hurtig procedure for inddrivelse af pengebeløb, men også andre instrumenter, der kan sikre en effektiv fuldbyrdelse af domme (idet man i første omgang vil koncentrere sig om udlæg i bankkonti). Effektiviteten af en fuldbyrdelse afhænger i høj grad af kendskabet til debtors formue, og det bør derfor desuden overvejes, hvordan der kan sikres en gennemsigtighed med hensyn til debtors formue, og hvordan samarbejdet mellem de myndigheder, der varetager fuldbyrdelsen, kan styrkes.

Disse to initiativer vil tilsammen bidrage til en mere effektiv opnåelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i Den Europæiske Union.

Hvad den anden målsætning angår, opfordres alle interesserede til at fremsætte deres bemærkninger til nærværende meddelelse og senest den **30. april 1998** at sende dem til:

J. Adrian Fortescue
Task Force »Samarbejde om Retlige og Indre Anliggender«
Europa-Kommissionen
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel.

INDLEDNING

Formålet med meddelelsen

1. Den frie bevægelighed for retsafgørelser i Den Europæiske Union sikres i øjeblikket på størstedelen af området for borgerlige sager, herunder handels-sager⁽⁴⁾, ved hjælp af Bruxelles-konventionen af 1968, der er udarbejdet på grundlag af EF-traktatens artikel 220, stk. 4, og som efterhånden er blevet udvidet til at omfatte alle de nye medlemsstater. Denne konvention er en meget avanceret dobbelt konvention. Dels fastlægger den regler vedrørende de nationale domstoles internationale kompetence, hvilket muliggør en fulgyldig anerkendelse af trufne retsafgørelser, kombineret med en streng begrænsning af de grunde, der kan føre til afvisning af anerkendelse; dels indeholder den en procedure for eksigibilitetspåtegning, som ikke blot er ensartet, men også ensidigt forpligtende, i det mindste i den indledende fase.

⁽⁴⁾ Kun enkelte områder er ikke omfattede. Se dog udkastet til konventionen om retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende ægteskab (»Bruxelles II«).

2. Bruxelles-konventionen er nært knyttet til udviklingen i Fællesskabet og er tænkt som en ordning, der skal sikre en bedre bevægelighed med hensyn til domme i forbindelse med de friheder, der er fastsat i EF-traktaten⁽⁵⁾. Den selvstændige og ensartede fortolkning, som Domstolen har givet af disse bestemmelser, er baseret på princippet om en ensartet behandling af og lige rettigheder for alle personer i Den Europæiske Union. Konventionen har tjent som model for udarbejdelsen af en tilsvarende konvention mellem medlemsstaterne og EFTA-landene, Lugano-konventionen, som blev undertegnet den 16. september 1988⁽⁶⁾.

3. Bruxelles-konventionen har hidtil været den eneste generelle ordning for civilretligt samarbejde mellem medlemsstaterne. Den griber imidlertid ikke ind i de enkelte medlemsstaters nationale procesret. Fællesskabsretten har nemlig traditionelt overladt det til medlemsstaterne selv at fastlægge de nærmere regler for, hvorledes deres myndigheder og domstole fungerer. Hvad angår de civile retlige procesregler, findes der således endnu ikke noget europæisk retsområde, men snarere sidestillede nationale retsnormer, som hver for sig udgør selvstændige systemer. Disse systemer er indbyrdes meget forskellige, da de hver især er præget af udviklingen i det pågældende land.

I den forbindelse har denne meddelelse et dobbelt formål:

- Den indeholder for det første en række konkrete forslag, der tager sigte på en yderligere lettelse af anerkendelsen og fuldbyrdelsen af domme i Den Europæiske Union. Med henblik herpå indeholder den et forslag til en konvention, som også indeholder bestemmelser, der tager hensyn til den senere tids udvikling i de økonomiske forbindelser og i Domstolens retspraksis. Den indeholder desuden to forslag til nye protokoller, der er knyttet som bilag til forslaget til konvention (bilag 1 og 2), samt Kommissionens forslag, hvad angår en tilsvarende revision af Lugano-konventionen (bilag 3). Retsgrundlaget for de nævnte forslag er artikel K.3, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Union. Når Amsterdam-traktaten træder i kraft, vil de blive tilpasset under hensyntagen til de nye rammebestemmelser for det civile retlige samarbejde.
- Den har også til formål at lægge op til en debat og at inspirere til reaktioner og forslag fra alle interesserede parter vedrørende den indsats, som Den Europæiske

⁽⁵⁾ EF-Domstolen — Sag C-398/92, 10. februar 1994, Mund og Festner, Sml. 1994, s. I-474.

⁽⁶⁾ EFT L 319 af 25.11.1988, s. 9.

Union eventuelt kan gøre for at give alle personer lige adgang til en effektiv, hurtig og lidet bekostelig bistand fra retsvæsenet. Denne del indeholder ingen operationelle forslag, idet formålet er at indhente reaktioner og synspunkter fra alle interesserede parter om de pågældende emner.

Problemstillingen

4. Siden undertegnelsen i 1968 er der kun foretaget meget begrænsede ændringer af Bruxelles-konventionen. Der er ikke foretaget nogen samlet gennemgang af alle konventionens bestemmelser, men blot foretaget de tilpasninger, der har været nødvendige som følge af nye medlemsstaters tiltrædelse. Nogle bestemmelser i Lugano-konventionen er ligeledes på grund af nye tiltrædelser kommet til at afvige fra bestemmelserne i Bruxelles-konventionen. Den praktiske anvendelse af de to konventioner har også efterhånden afsløret visse vanskeligheder med anvendelsen af nogle af bestemmelserne.
5. Til trods for de fremskridt, der er opnået ved Bruxelles-konventionen, medfører forpligtelsen til ved fuldbyrdelse i udlandet at iværksætte en procedure for anerkendelse og eksekveringspåtegning imidlertid yderligere forsinkelser, der til tider kan være meget lange, og ekstraomkostninger, der ofte er ret betydelige. Disse omkostninger og forsinkelser kommer oven i dem, der følger af proceduren i domsstaten, og det betyder, at de i praksis tilskynder til, hvor der er mulighed for det, at anlægge sagen ved domstolene i den stat, hvor afgørelsen skal fuldbyrdes, så man undgår proceduren med eksekveringspåtegning. Disse yderligere hindringer kan endog, navnlig hvis fordringen vedrører et begrænset beløb, stille spørgsmål ved interessen i at gå til domstolene, hvis fuldbyrdelsen af den ønskede retsavgørelse vedrører en person eller et aktiv i udlandet. Hertil kommer risikoen for formuens forsvinden, hvis fuldbyrdelsesproceduren er langvarig. Disse forhold er således stadig til hinder for en fri bevægelighed mellem de enkelte medlemsstater, hvad angår retsavgørelser.
6. Uafhængigt af spørgsmålet om retsavgørelsen frie bevægelighed må det konstateres, at de privatretlige relationer mellem enkeltpersoner og erhvervsdrivende i Den Europæiske Union, også selv om de måtte være baseret på en EU-regel, udspiller sig i et område, hvor der samtidigt findes mange meget forskelligartede processuelle ordninger, hvilket medfører, at procedurerne er mindre gennemsigtige, at procesomkostningerne er forskellige, og at ordningerne ikke alle er lige effektive.

Fremgangsmåden ved anlæggelse af søgsmål, beregningen af frister, bevisbyrden, indsigelsers retsvirk-

ninger og retsavgørelsens eksekveringsmuligheder er alle forhold, der indebærer særlige vanskeligheder for den, der ikke har kendskab til den pågældende ordning. De processuelle regler er allerede på nationalt plan vanskeligt tilgængelige på grund af deres komplicerede opbygning og deres formelle karakter, og disse vanskeligheder øges, når der er tale om en tvist på tværs af grænserne. I et integreret område bør enhver imidlertid let kunne få kendskab til »spilereglerne« og således inden indledningen af en retssag være klar over, hvilke rettigheder og forpligtelser der består, hvilke formaliteter der skal overholdes, hvilke virkninger de foretagne handlinger har, hvor effektive de ønskede retsavgørelser er, og hvilke klagemuligheder der findes, for slet ikke at tale om reglerne for retsavgørelsens fuldbyrdelse.

Ud over den manglende gennemsigtighed er der også problemet med omkostninger af forskellig størrelse (?). De meget høje sagsomkostninger og advokathonorarer i bestemte medlemsstater og de eventuelle ekstraomkostninger ved en eksekveringspåtegning hæmmer adgangen til at gennemtvinge sin ret og medfører ganske enkelt, at mange personer undlader at gå rettens vej (*).

De ofte uigennemskuelige og mere eller mindre bekostelige nationale procedurer er også af meget forskellig effektivitet. Nogle medlemsstater har indført særlige procedurer, som er hurtigere og mindre bekostelige, og som således er bedre tilpasset forretningslivets og borgernes behov. Andre foretrækker derimod stadig mere detaljerede procedurer, som kan føre til en overbelastning af domstolene og en betydelig forlængelse af den periode, der er nødvendig til opnåelsen af en retsavgørelse. Sådanne langvarige procedurer er ofte til fordel for de »dårlige betalere«.

Meddelelsens indhold

7. Mulighederne for at forbedre den frie bevægelighed for domme, der er afsagt af domstolene i medlemsstaterne, drøftes i øjeblikket i Rådet i to sideløbende, men adskilte sammenhænge, nemlig dels arbejdet med ændringen af Bruxelles- og Lugano-konventio-

(?) I forbindelse med grønbogen om forbrugernes klagemuligheder er det blevet påpeget, at sagsøgerens gennemsnitlige omkostninger (retsomkostninger + advokatomkostninger) ved en retsavgørelse i en tvist, der går på tværs af landegrænserne i Fællesskabet, og som vedrører et beløb på 2 000 ECU, beløber sig til ca. 2 500 ECU.

(*) Dette fremgår af svarene på de spørgeskemaer, som Kommissionens tjenestegrene har udsendt som led i det forberedende arbejde vedrørende »det europæiske tvangsfuldbyrdesdokument« og af undersøgelsen »Cost of Judicial Barriers for Consumers in the Single Market«, som Kommissionen lod gennemføre i forbindelse med opfølgningen af grønbogen om forbrugernes klagemuligheder.

nerne, dels arbejdet vedrørende indførelsen af »et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument«.

8. Arbejdet med en fornyet gennemgang af Bruxelles- og Lugano-konventionerne, som i øjeblikket er inde i en sonderende fase, har sit udspring i det forhold, at der af tidsmæssige grunde ikke i konventionen af 29. november 1996 om Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse til Bruxelles-konventionen kunne tages hensyn til andre af disse landes anmodninger om ændringer end dem, der var af rent teknisk art. I øvrigt har det stående udvalg under Lugano-konventionen gentagne gange, på tredje og fjerde samling, udtrykt ønske om, at bestemmelserne i de to konventioner indbyrdes tilnærmes.

Medlemsstaterne og Kommissionen er enige om, at der også i forbindelse med arbejdet med en sådan tilnærmelse er visse bestemmelser i de to konventioner, som bør tages op til fornyet overvejelse under hensyntagen til den stadig mere komplekse karakter, der præger de menneskelige relationer og de økonomiske aktiviteter, samt til udviklingen på det pågældende område og i Domstolens retspraksis. På grundlag af skriftlige indlæg fra medlemsstaterne og Kommissionen er der ført indledende drøftelser i Rådet og i det stående udvalg under Lugano-konventionen, og det er blevet fastlagt, hvilke bestemmelser der eventuelt bør ændres.

9. Siden 1995 har Kommissionens tjenestegrene i øvrigt overvejet, om det fortsat vil være hensigtsmæssigt at lade medlemsstaterne opretholde en procedure for eksigibilitetspåtegning af retsafgørelser som omhandlet i Bruxelles-konventionen, og hvordan der retligt kunne udformes et fuldbyrdsdokument, som uden hindringer kunne anvendes i en anden medlemsstat. Et sådant eksekutionsgrundlag kunne betegnes som »det europæiske tvangsfuldbyrdsdokument«. En fri bevægelighed for retsafgørelser, som skulle svare til de øvrige former for fri bevægelighed, er nemlig ingen praktisk realitet i den positive ret: ved fuldbyrdelse i en anden medlemsstat skal ethvert eksekutionsgrundlag, uanset om det er en retsafgørelse, være forsynet med et »pas« udstedt af fuldbyrdsmedlemsstaten, normalt i form af en eksigibilitetspåtegning.

Sideløbende med dette arbejde har flere medlemsstater tilkendegivet deres interesse for emnet, som er blevet optaget i Rådets flerårige program for retlige og indre anliggender⁽⁹⁾. Finland tog initiativ til at afholde et seminar herom i Helsinki i marts

1997, hvor der samledes en lang række eksperter, såvel fra universiteterne som fra erhvervslivet og fra medlemsstaternes myndigheder⁽¹⁰⁾. Under Nederlandenes formandskab er der allerede afholdt flere møder i Rådet.

Behovet for en ensartet procedure for opnåelse af eksekutionsgrundlag, som er en forudsætning for en fuldstændig afskaffelse af proceduren med eksigibilitetspåtegning, var et af punkterne i disse drøftelser, hvilket forklarer benævnelsen »et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument«. Det viste sig i den forbindelse, at indførelsen af en ensartet procedure i domstaten og en afskaffelse af proceduren med eksigibilitetspåtegning er to særskilte problemer, hvor løsningen af det ene ikke er en nødvendig forudsætning for løsningen af det andet. Det viste sig også, at en fuldstændig afskaffelse af eksigibilitetspåtegningen ikke er tænkelig, bl.a. på grund af de store forskelle mellem medlemsstaternes procesregler vedrørende fuldbyrdelse. Arbejdet tager således mere sigte på en forenkling og lettelse af proceduren for eksigibilitetspåtegning end på en fuldstændig afskaffelse heraf.

10. Spørgsmålet om foreløbige og sikrende retsmidler blev også behandlet under det ovenfor omhandlede forberedende arbejde. Behovet for en hurtig indførelse af sådanne retsmidler er særligt påtrængende i tvister, der går på tværs af grænserne, dels som følge af den tid, der uvægerligt medgår enten til en retssag i udlandet eller til opnåelse af en eksigibilitetspåtegning efter en national retssag, dels som følge af medlemsstaternes meget forskelligartede retsmidler på dette område. Bruxelles-konventionen omhandler kun sådanne retsmidler meget marginalt, og der bør derfor fastsættes særlige bestemmelser herom, både hvad angår kompetencen til at anvende sådanne retsmidler, og hvad angår betingelserne for at anvende dem.
11. Det forslag til konvention, der er indeholdt i denne meddelelse, tager ikke sigte på at reducere de væsentlige forskelle, der består mellem de enkelte medlemsstaters procesret. Kommissionen mener dog, at det vil være hensigtsmæssigt at tage endnu et skridt og starte en principiel debat om de processuelle problemer i Europa, ikke blot med henblik på et øget samarbejde mellem domstolene, men med et meget bredere mål, nemlig en adgang til hurtigt,

⁽⁹⁾ EFT C 319 af 26.10.1996.

⁽¹⁰⁾ For at videreudvikle deres egne overvejelser og for at få nye bidrag til debatten udsendte Kommissionens tjenestegrene forud for Helsinki-seminaret et spørgeskema til mange europæiske sammenslutninger, der er repræsentative for de berørte erhvervskredse (notarer, advokater, dommere og fogeder). Et sammendrag af de modtagne svar blev forelagt på seminaret.

effektivt og uden for store omkostninger at opnå bistand fra retsvæsenet. Kommissionen ønsker i forbindelse med disse overvejelser et nært samarbejde med såvel jurister som alle andre interesserede parter.

Retsikkerheden og tilliden til retsvæsenet er nemlig væsentlige forudsætninger for, at et EU-område uden grænser kan udvikles og fungere harmonisk. Det bør derfor undersøges, hvorledes man under iagttagelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet, men også i et bredere perspektiv, kan styrke denne retssikkerhed op tillid til fordel for alle borgere og erhvervsdrivende.

12. Denne meddelelse indeholder derfor en anden del om de vanskeligheder, der opstår som følge af forskellene mellem de processuelle regler i de nationale lovgivninger, og her behandles de emner, som Kommissionen ønsker en bred debat om.

— Det første af disse emner er proceduren for opnåelse af en retsafgørelse i domsstaten (II.1). Princippet om afbalancerede retsmidler, de hurtige transaktioner inden for forretningsverdenen og den deraf følgende risiko for, at skyldnerens aktiver, som fordringshaverens sag er rettet mod, vil forsvinde, taler for, at alle bør have adgang til procedurer med sammenlignelige resultater, hvad angår frister, omkostninger og effektivitet. Kommissionen finder, at der i første omgang bør lægges særlig vægt på om muligt i alle medlemsstater at indføre en hurtig procedure for inddrivelse af skyldige beløb.

— Denne meddelelse indeholder også overvejelser vedrørende den egentlige fuldbyrdelse (II.2) af retsafgørelser. Man må her gå gradvist frem. Der foreslås i første omgang blot at overveje udlæg i bankkonti. Det vil i den forbindelse være hensigtsmæssigt at fastslå de grundlæggende principper for på grundlag heraf at udlede fælles retningslinjer på EU-plan.

— Procedurene for fuldbyrdelse er nært knyttet til spørgsmålet om gennemsigtighed med hensyn til formuen (II.3), som er et andet vigtigt emne for overvejelser. Kommissionen finder, at borgerne og de erhvervsdrivende i Den Europæiske Union bør have sammenlignelige retsmidler til rådighed i så henseende og foreslår overvejelser i retning af en generel anvendelse af proceduren med »oplysning om formuen«, som allerede anvendes i flere medlemsstater.

— Endelig skal fordringer stadig oftere inddrives i udlandet. Et øget internationalt samarbejde bør lette mulighederne for en sådan inddrivelse. Kommissionen foreslår derfor at styrke dette samarbejde, eventuelt gennem en udveksling af oplysninger mellem fuldbyrdesmyndighederne i medlemsstaterne under iagttagelse af disses lovgivning og gældende praksis, bl.a. hvad angår beskyttelsen af privatlivets fred og af data (II.4).

Udsigterne

13. Fremover vil den nye traktat indeholde en målsætning om at bevare og udvikle Unionen som et »område for frihed, sikkerhed og retfærdighed«. For at tilvejebringe dette område vil det civile samarbejde blive omhandlet i et nyt kapitel i EF-traktaten om politikken angående dette mål og være omfattet af artikel 73 M. Ifølge denne artikel kan der på området for det civile samarbejde træffes foranstaltninger med grænseoverskridende virkninger i det omfang, de er nødvendige for det indre markeds funktion. Sådanne foranstaltninger kan blandt andet tage sigte på at fjerne hindringerne for, at civile retssager forløber tilfredsstillende, om nødvendigt ved fremme af foreneligheden mellem medlemsstaternes gældende civile retsplejeregler. Amsterdam-traktaten vidner således om, at medlemsstaterne er sig den enorme betydning bevidst, som dette område har for den europæiske integration og navnlig for det indre markeds effektivitet.

Det drejer sig om at give de europæiske virksomheder og borgere de betingelser, som de har behov for i processuel henseende, uanset hvordan procedurerne er ved de nationale domstole.

Bruxelles-konventionen og de civile retsplejeregler er af stadig større betydning i relationerne mellem borgere og virksomheder i et mere og mere integreret indre marked, som i de kommende år vil få en ny dimension som følge af den hurtige udvikling med hensyn til elektroniske transaktioner. Det er af afgørende betydning, at reglerne vedrørende fuldbyrdelsen af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, i fremtiden bliver mere operationelle. Denne nødvendighed følger dels af den stadig mere omfattende integrationsproces på det indre marked og dels af de konsekvenser, som en fremtidig udvidelse af Fællesskabet vil få.

Det er således udsigterne til såvel en stadig snævrere integration som til en udvidelse, der ligger bag

Kommissionens ønske om at tilskynde til en debat om det civile samarbejde. Kommissionen finder det nemlig mere hensigtsmæssigt at forelægge sine initiativer etapevis. Den foreslår i første omgang at forbedre bevægeligheden for domme inden for rammerne af den nuværende retlige ordening og nu at tilskynde til overvejelser af andre aspekter af problemet. I afventning af, at den nye traktat skal træde i kraft, forelægger den derfor forslag baseret på det retsgrundlag, der i øjeblikket findes, samtidig med at den indleder en debat på de områder, der er omfattet af dette initiativ. Den bemærker, at den fremtidige Amsterdam-traktat giver mulighed for i stedet for konventionsformen at anvende fællesskabsinstrumenter med de institutionelle virkninger, som dette indebærer, og uden at der er behov for nogen ratifikation fra medlemsstaternes eller de eventuelle ansøgerlandes side. Kommissionen forbeholder sig ret til at tage nye supplerende initiativer vedrørende de emner, der lægges ud til debat, eller til på passende tidspunkt på grundlag af den nye traktat at forelægge forslag om at omdanne konventionen til et fællesskabsinstrument, samtidig med at den i videst mulig udstrækning vil søge at opretholde en parallelitet mellem det fremtidige fællesskabsinstrument og Lugano-konventionen, som udvider anvendelsesområdet for Bruxelles-konventionen til også at omfatte EFTA-landene.

I. DEN FRIE BEVÆGELIGHED FOR EKSEKUTIONS-GRUNDLAG

14. Alle bestræbelser på at forbedre den frie bevægelighed for retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har således straks indflydelse på Bruxelles- og Lugano-konventionerne. Kommissionen finder, at målsætningen om at lette anerkendelsen og fuldbyrdelsen af retsafgørelser fra en given medlemsstat på hele Den Europæiske Unions område bør tilstræbes gennem en generel revision af konventionerne.

I.1. REVISIONEN AF BRUXELLES- OG LUGANO-KONVENTIONERNE

15. Kommissionen og medlemsstaterne er enige om, at den aktuelle revision ikke skal føre til en ændring af konventionernes generelle struktur eller af de bagvedliggende principper, som har bevist deres effektivitet.

Det ønskede mål er snarere at foretage den størst mulige indbyrdes tilnærmelse af bestemmelserne i de to konventioner, navnlig efter de ændringer, der ved de seneste tiltrædelseskonventioner er foretaget af Bruxelles-konventionen⁽¹¹⁾. Der har ligeledes

været enighed om at tage nogle af bestemmelserne i de to konventioner op til fornyet overvejelse på grundlag af de indhøstede erfaringer og frem for alt på baggrund af den fortolkning, som Domstolen har fastlagt. Efter næsten tredive års praktisk anvendelse af konventionen har det vist sig, at det er afsnit II vedrørende retternes kompetence, der har givet anledning til de fleste problemer ved anvendelsen og fortolkningen. I den forbindelse foreslår Kommissionen nye kompetencebestemmelser. Det gælder også om at styrke retssikkerheden og ordningernes effektivitet gennem fastlæggelse af selvstændige definitioner af bestemte begreber i stedet for henvisninger til de begreber, der anvendes i national ret (se f.eks. begrebet »ret, ved hvilken sagen først er anlagt« vedrørende litispændens eller begrebet »foreløbige retsmidler« (se kapitel II)). Endelig indgår den nye konvention ligesom Bruxelles-konventionen som en del af Den Europæiske Unions gældende ret; den skal derfor medtages i akten vedrørende nye medlemsstaters tiltrædelse af Unionen og være omfattet af den for denne gældende ikrafttrædelsesprocedure. Det foreslås derfor at indsætte de nødvendige bestemmelser herom.

I.2. DEN FORENKLEDE PROCEDURE FOR ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

16. Den mest radikale løsning på problemet med de hindringer, som proceduren med eksigibilitetspåtegning medfører, ville bestå i en ren og skær afskaffelse af denne procedure. Da de nationale dommere er europæiske dommere, ville retsafgørelser fra andre medlemsstater kunne sidestilles med nationale retsafgørelser og fuldbyrdes efter samme fuldbyrdesordning uden særlige kontrolforanstaltninger eller formaliteter som følge af, at retsafgørelsen er »udenlandsk«.
17. De fleste af de personer, man har rådspurgt i forbindelse med det forberedende arbejde, finder imidlertid, at tiden endnu ikke er inde til en sådan løsning. For at en udenlandsk retsafgørelse skal kunne fuldbyrdes, er der fortsat behov for en eller anden form for »pas«, som gør det muligt at side stille den med en retsafgørelse truffet i det pågældende land. Et af de oftest anførte argumenter vedrører de magtbeføjelser, som ligger bag fuldbyrdelsen af en retsafgørelse. Disse magtbeføjelser er et særligt udtryk for den nationale suverænitæt. Et andet argument vedrører de væsentlige forskelle mellem de enkelte medlemsstaters procesordninger, hvad angår definitionen af et »eksekutionsgrundlag« og de nærmere regler for fuldbyrdelsen af retsafgørelser og frem for alt fogedernes status, beføjelser og ansvar. Det er den almindelige opfattelse, at kun en

⁽¹¹⁾ Konventionen af 1989 vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse og konventionen af 1996 vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.

tilnærmelse af disse definitioner, regler og funktioner vil kunne åbne vejen for nye ændringer.

18. Selv om indførelsen af et europæiske tvangsfuldbyrdesdokument, der uden kontrol kunne anvendes i alle medlemsstater, stadig støder på alvorlige vanskeligheder, har Den Europæiske Union imidlertid andre muligheder, som hurtigere kunne virkeliggøres. Der kan stadig opnås betydelige fremskridt i retning af en fri bevægelighed for retsafgørelser ved en yderligere forenkling af proceduren for anerkendelse og fuldbyrdelse.

I Rådet har man drøftet, om sådanne ændringer bør indføres ved en ændring af de relevante bestemmelser i Bruxelles-konventionen, eller om det vil være mere hensigtsmæssigt at indføre et særskilt instrument, som kun gælder for retsafgørelser om pengekrav. Det er Kommissionens opfattelse, at de ændringer, der i øjeblikket er mulighed for at foretage, bør gennemføres i forbindelse med den fornyede gennemgang af Bruxelles-konventionen. For det første gælder den nye ordning for anerkendelse og fuldbyrdelse, der foreslås, for alle de retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, der er omfattet af nævnte konvention. Der er ingen retlige forhold, der kan begrunde, at anvendelsen af den foreslåede nye ordning bør afhænge af, om den pågældende fordring vedrører pengekrav eller andre krav.

Desuden ville indførelsen af et særskilt instrument indebære en række problemer, og en sådan løsning kunne vise sig at være værre end de ulemper, man nu søger at råde bod på. En af de umiddelbare følger ville være, at størstedelen af Bruxelles-konventionens potentielle anvendelsesområde udhules til trods for den bebudede vilje til ikke i forbindelse med revisionen at foretage grundlæggende ændringer af et instrument, der er et væsentligt grundlag for den frie bevægelighed for retsafgørelser i Europa. Desuden ville to »konkurrerende« ordningers samtidige beståen have indlysende negative følger for brugerne (dommere, advokater osv.), som for langt størstedelens vedkommende har et ret beskedent kendskab til Bruxelles-konventionen, og som ville stå over for store fortolkningsproblemer i forbindelse med blandede retsafgørelser.

19. Forslaget om denne fremgangsmåde er begrundet i den ret udbredte accept af, at myndighedernes medvirken i fuldbyrdesstaten kunne forenkles yderligere, og at fuldbyrdespåtegningen eller registreringen af retsafgørelsen stort set kunne reduceres til en formalitet. Det har nemlig vist sig, at der kun i et ubetydeligt antal tilfælde er indgivet klage

over de afgørelser, der under Bruxelles-konventionen er truffet vedrørende eksigibilitetspåtegning. Det vil derfor i en situation, hvor retsvæsenet i alle medlemsstaterne til stadighed er overbelastet, være hensigtsmæssigt at spørge sig, om det er rimeligt at opretholde den udprægede karakter af »domstolsbehandling«, som i øjeblikket præger proceduren for eksigibilitetspåtegning, selv på procedurans allerførste trin. Uden at ville blande sig i medlemsstaternes kompetence på dette punkt, så Kommissionen gerne, om medlemsstaterne bestræbte sig på at udpege andre myndigheder end domstolene (embedsmænd, fogeder, ...) til at foretage eksigibilitetspåtegning. Det ville indebære den umiddelbare fordel, at det ville aflaste de allerede overbelastede domstole, og det ville være et konkret udtryk for fuldbyrdespåtegningens ændrede karakter i procedurens indledende fase, medens klager vedrørende en sådan påtegning fortsat bør have karakter af en retssag. I de medlemsstater, hvor den egentlige fuldbyrdelse af retsafgørelser, herunder også af nationale retsafgørelser, er betinget af en domstols forudgående godkendelse, kunne det derimod være en fordel at udpege samme domstol. En sådan udpeging ville i så fald ikke være udtryk for en mistillid til den udenlandske dommer, men blot for et ønske om en forenkling ved at samle beføjelserne til at gøre en udenlandsk retsafgørelse eksigibel og til at godkende den egentlige fuldbyrdelse under en og samme myndighed.

Hvad angår den egentlige procedure, er Kommissionens forslag baseret på et princip om, at eksigibilitetspåtegningen i en vis forstand er automatisk, idet der kun foretages en formalitetskontrol, og det ikke på dette trin i proceduren kontrolleres, om de i konventionen omhandlede afvisningsgrunde foreligger. Denne kontrol kunne lettes ved, at der i forbindelse med den retsafgørelse, der skal fuldbyrdes, fremlægges en ensartet, flersproget attest fra myndighederne i domsstaten (en model er vedlagt konventionsforslaget), hvoraf det utvetydigt fremgår, at de væsentlige betingelser for en eksigibilitetspåtegning af retsafgørelsen er opfyldt. Det vil i så fald påhvile den, mod hvem der er opnået eksigibilitetspåtegning, at anfægte denne ved forelæggelse af bevis for, at en af de i konventionen anførte grunde til at afvise eksigibilitetspåtegning foreligger.

20. Ændringerne af proceduren bør ledsages af en ændring af de grunde, der i øjeblikket kan påberåbes med henblik på afvisning af anerkendelse og fuldbyrdelse af en udenlandsk retsafgørelse (artikel 37a). Det bør navnlig tages op til fornyet overvejelse, om det kan accepteres som afvisningsgrund, at en anerkendelse vil stride mod grundlæggende retsprincipper, da dette passer dårligt sammen med den europæiske integrationsproces og de borgerlige sager, herunder handelssager, der berøres. Der er også spørgsmålet om for sen forkyndelse for

sagsøgte til, at denne har haft tilstrækkelig tid til at varetage sine interesser. Den nuværende ordlyd af denne bestemmelse giver nemlig en dårlig betaler en god mulighed for at unddrage sig fuldbyrdelse. Endelig synes det med medlemsstaternes nuværende lovgivning ikke nødvendigt at opretholde muligheden for at afslå eksigibilitetspåtegning som følge af, at retsafgørelsen er i strid med den internationale privatret i den stat, som begæringen rettes til, for så vidt angår fysiske personers retlige status eller deres rets- og handleevne, formueforholdet mellem ægtefæller eller arveforhold.

For at undgå klager, der udelukkende har til formål at forhale sagen, mener Kommissionen på den anden side, at den afgørelse, som staten, hvor begæringen fremsættes, træffer om at tillade fuldbyrdelse, som udgangspunkt bør være foreløbig eksigibel, ligesom den oprindelige afgørelse, der forelægges, også er eksigibel. Der bør dog indføres visse sikkerhedsforanstaltninger, som gør det muligt at undgå eventuelle uigenkaldelige følger af den umiddelbare eksigibilitet (artikel 36).

21. Kommissionen foreslår efter disse retningslinjer væsentlige ændringer af de ordninger, der i øjeblikket er reguleret ved Bruxelles-konventionen, uden dog at udelukke, at disse ændringer kun er et skridt på vejen, og at det på lidt længere sigt måske vil være hensigtsmæssigt at overveje en fuldstændig afskaffelse af eksigibilitetspåtegningen.

1.3. FORELØBIGE OG SIKRENDE RETSMIDLER

22. De foreløbige og sikrende retsmidler er af meget stor betydning i forbindelse med anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser. De negative følger af de forsinkelser, som proceduren medfører, kan lempes eller kompenseres, hvis den stat, som begæringen er rettet til, har en positiv holdning til anvendelsen af sådanne retsmidler. Selv om der i hele Den Europæiske Union i den senere tid i meget større omfang er gjort brug af sådanne retsmidler, dels som følge af forretningsverdens behov for hurtige afgørelser og dermed for at undgå overdrevne forhalinger af retsafgørelser, er udviklingen med hensyn til sådanne retsmidler foregået på forskellig og ret selvstændig måde i medlemsstaterne. Bruxelles-konventionen indeholder således kun to bestemmelser, der vedrører foreløbige og sikrende retsmidler, nemlig artikel 24 og 39, hvor der i øvrigt blot henvises til medlemsstaternes nationale ret, hvad angår den konkrete anvendelse heraf.
23. En sammenlignende undersøgelse af de nationale lovgivninger viser, at der praktisk taget ikke findes

nogen definition af foreløbige og sikrende retsmidler, og at der er betydelige forskelle mellem de forskellige gældende ordninger. Der kan højst konstateres en vis lighed, hvad angår visse af de funktioner, som disse retsmidler har, nemlig at sikre den senere fuldbyrdelse af den realitetsafgørelse, der vil blive truffet (eller en foreløbig fuldbyrdelse af en forventede retsafgørelse), at sørge for en midlertidig regulering af den faktiske eller retlige situation mellem parterne og at sikre de berørt interesser indtil sagens afgørelse.

Forskellen mellem medlemsstaterne er imidlertid større, når disse retsmidler indebærer en risiko for, at realitetsafgørelsen i sidste ende bliver betydningsløs, eller tilskynder til en omgåelse af de normalt gældende kompetenceregler (se f.eks. »référé«-bestemmelsen i fransk ret og »Befriedigungsverfügung« i tysk ret). Den adgang, som dommerne har til at anvende sådanne retsmidler, er meget forskellig, og i nogle stater må dommerne ikke på nogen måde foregribe realitetsafgørelsen.

24. Betingelserne for at anvende sådanne retsmidler er meget forskellige. Selv om anvendelsen af sådanne retsmidler, som i princippet er umiddelbart eksigibel, normalt i medlemsstaternes lovgivninger er betinget af, at den påståede fordring er sandsynlig (»fumus boni juris«), og at der er en egentlig risiko for, at betaling ikke vil finde sted (»periculum in mora«), fortolkes betingelsen vedrørende det umiddelbare behov stadig oftere ret liberalt. Der er også betydelige forskelle med hensyn til arten af de aktiver, der kan omfattes, arten af de retsmidler, der kan anvendes, og forholdet mellem de foreløbige forholdsregler og realitetsafgørelsen.

Formkravene er også meget forskellige. Adskillige medlemsstater betinger anvendelsen af sikrende retsmidler af en forudgående tilladelse fra en dommer, i nogle medlemsstater fra en særlig dommer, i andre fra en almindelig dommer, selv om der er nogle af disse medlemsstater, hvor en sådan tilladelse undertiden ikke er nødvendig. Desuden er proceduransidige karakter typisk i en lang række medlemsstater, medens der i andre kræves en kontradiktorisk behandling lige fra procedurans indledning, medmindre sagen er særligt hastende, og det kan udelukke den overraskelsesvirkning, som normalt forventes af sådanne retsmidler.

25. Bruxelles-konventionen bringer ingen løsning på disse forskelle, hvad angår bestemmelserne om foreløbige retsmidler. Artikel 24 fastlægger blot en undtagelsesregel om, at kompetencen på dette område ikke er begrænset til den ret, der har kompetence til at træffe realitetsafgørelse, uden at

det angives, hvor kompetencen kan ligge, og uden at der gives nogen definition af de foreløbige, herunder sikrende retsmidler. For at løse dette problem har Domstolen måttet fortolke bestemmelserne. I sagen »Reichert II«⁽¹²⁾ lagde den grunden til en ensartet og selvstændig definition, ligesom den angav, hvorledes den frie bevægelighed med hensyn til retsafgørelser om sådanne retsmidler skulle sikres. Hvad angår artikel 39, der omhandler anvendelsen af foreløbige retsmidler under en appelsag om en afgørelse om tilladelse til fuldbyrdelse, har Domstolen meget hensigtsmæssigt i sagen Capelloni og Aquilini mod Pelkmans⁽¹³⁾ fastslået, at den part, der har fremsat begæring om og opnået tilladelse til fuldbyrdelse, i det i artiklen nævnte tidsrum umiddelbart i medfør af artiklen kan iværksætte sikrende retsmidler, uden at der kan stilles krav om nogen særskilt tilladelse hertil.

26. Kommissionen finder det nødvendigt at gå videre ad den vej, som Domstolen har udstukket, og i Den Europæiske Union at indlede en debat om, hvorledes der på dette område kan sikres en ensartet beskyttelse af alle fordringshavere. Under hensyntagen til de forskellige retsordener og de forskelligartede retsmidler bør sådanne overvejelser navnlig vedrøre formålene med de sikrende og foreløbige retsmidler, de minimumsbetingelser, der bør gælde for anvendelsen heraf, det kontradiktoriske princip, fuldbyrdelsen af foranstaltningerne og klagemulighederne.
27. Kommissionen foreslår at fastlægge en fælles definition af »sikrende, herunder foreløbige retsmidler«. Det foreslås her at lade sig inspirere af de vejledende principper, som Domstolen har fastlagt i »Reichert II«-sagen⁽¹⁴⁾.
28. Den foreslår også, at der med hensyn til sikrende og foreløbige retsmidler opstilles en klar regel om, at kompetencen tilkommer den medlemsstat, på hvis område sådanne retsmidler faktisk kan bringes i anvendelse, også selv om det er en anden medlemsstat end den, der har kompetencen med hensyn til realitetsbehandlingen (artikel 18a). Grundlaget for denne nye kompetenceregulering er, at den hastende karakter, der præger sådanne foreløbige og sikrende retsmidler, er uforenelig med iværksættelsen af en procedure for eksigibilitetspåtegning. Denne regel bør finde anvendelse, uden at den indskrænker den

naturlige kompetence, som dommeren i hovedsagen har til også at anvende foreløbige retsmidler⁽¹⁵⁾.

Når der er truffet en realitetsafgørelse, som ikke er eksigibel, eller truffet en eksigibel realitetsafgørelse, men denne endnu ikke er eksigibel i den stat, hvor begæringen fremsættes, bør en sådan afgørelse give mulighed for at anvende sikrende retsmidler i den stat, hvor sådanne retsmidler vil kunne anvendes⁽¹⁶⁾. Retsafgørelsen i hovedsagen skal nemlig allerede i henhold til Bruxelles-konventionens artikel 26 uden videre anerkendes på grundlag af en international retmæssighedsformodning, og den bør ligestilles med »et europæisk dokument om bevarende retsmidler« (se artikel 27).

Endelig bør en realitetsafgørelse, der er blevet eksigibel i den stat, hvor begæringen fremsættes, uden at dette indskrænker den foreløbige fuldbyrdelse af afgørelsen om tilladelse til fuldbyrdelse, uden videre indebære ret til at anvende de sikrende og foreløbige retsmidler, der er hjemlet i lovgivningen i den stat, hvor begæringen fremsættes. Anvendelsen af sådanne retsmidler forudsætter ikke, at afgørelsen om at tillade fuldbyrdelse forudgående er blevet forkyndt for sagsøgte. Rettsmidlerne har virkning, indtil appel Fristen er udløbet, eller indtil der er truffet endelig afgørelse i en eventuel appelsag (se artikel 36).

29. Alle de foreslåede ændringer er anført i forslaget til konvention i bilag 1. Af bekvemlighedsgrunde er strukturen og nummereringen i Bruxelles-konventionen i videst muligt omfang blevet fulgt i konventionsforslaget, som også kun indeholder de bestemmelser, der ønskes ændret i forhold til Bruxelles-konventionen.

II. OVERVEJELSER VEDRØRENDE EN FORBEDRING AF RETSVÆSENETS EFFEKTIVITET I DEN EUROPÆISKE UNION

30. De meget forskellige nationale procesordninger indebærer, at de personer i Unionen, der går rettens vej, ikke alle er stillet lige. De har ikke lige effektive ordninger til deres rådighed, selv om lighed mellem borgere og forretningspartnere i et integreret område

⁽¹²⁾ Sag C-261/90, Reichert II, 26. marts 1992, Sml. 1992, s. 2149.

⁽¹³⁾ Sag 119/84, Capelloni og Aquilini mod Pelkmans, Sml. 1985, s. 3147.

⁽¹⁴⁾ Det må tilkomme Domstolen at tage stilling til, om retsmidler, der tager sigte på at foregribe en realitetsafgørelse, kan betegnes som sikrende eller foreløbige retsmidler. Se præjudicielt spørgsmål nr. 1996, C-46/7, sag C-391/95 Van Uden Maritime BV mod Firma Deco-Line, Peter Determan KG.

⁽¹⁵⁾ Jf. dog de begrænsninger med hensyn til anerkendelsen af sådanne retsmidler, som Domstolen har fastlagt i sagen »Denilauler«: foreløbige, herunder sikrende retsmidler anerkendes ikke, hvis de er blevet truffet, »uden at den part, mod hvem de er rettet, har været tilvarslet«. Sag 125/79, Denilauler mod Couchet, Sml. 1980, s. 1553.

⁽¹⁶⁾ Se artikel 68 i den franske lov af 9. juli 1991 om proceduren for civilretlig fuldbyrdelse og artikel 1414 i den belgiske retsplejelov.

forudsætter, at der er lige adgang til retsmidler i de forskellige lande. EU-institutionerne har gentagne gange gjort opmærksom på denne divergens mellem den gældende ret og de faktiske forhold, som skyldes opretholdelsen af de retlige grænser i Den Europæiske Union⁽¹⁷⁾. Domstolen har selv understreget, at medlemsstaterne har en egentlig forpligtelse til at stille retsmidler til rådighed, hvor rettligheder krænktes gennem en overtrædelse af fællesskabsretten, og at dette også følger af EF-traktatens artikel 5⁽¹⁸⁾.

31. Institutionernes bevidsthed herom har allerede givet sig et vist udslag i flere EU-instrumenter. På grundlag af EF-traktatens artikel 66, 100 og 100 A har Rådet vedtaget flere afledte retsakter, som indeholder særregler, regler om værnetingskonflikt eller i sjældne tilfælde om lovkonflikter, uden dog i særlige tilfælde at udelukke en tilnærmelse af de materielle processuelle bestemmelser⁽¹⁹⁾. Denne fremgangsmåde indebærer imidlertid en begrænsning til det emneområde, som bestemmelserne gælder for. Ulempen ved det således indledte arbejde med en tilnærmelse af de nationale bestemmelser vedrørende konflikter og af den materielle procesret er, at udviklingen kun har fundet sted inden for snævert afgrænsede sektorer.
32. Uden derfor at udelukke muligheden for nye forslag inden for særlige områder, hvor sådanne måtte være nødvendige, ønsker Kommissionen fremtidigt i videst muligt omfang at finde horisontale løsninger på disse spørgsmål, og dette arbejde vil efter Amsterdamtraktatens ikrafttrædelse finde sted inden for rammerne af de nye bestemmelser om det civile samarbejde (artikel 73 M). De behandlede problemers komplekse karakter og det forhold, at den nationale procesret er stærkt forankret i den nationale juridiske tradition, taler imidlertid for at gå gradvis og forsigtigt til værks i takt med de behov, der viser sig. Samtidigt bør der lægges særlig vægt på opnåelsen af en ligevægt mellem parternes interesser, navnlig en iagttagelse af retten til at varetage sit forsvaret.

Kommissionen ønsker at rette opmærksomheden mod visse punkter, hvor der består forskelle, som efter dens mening, hvis de opretholdes, vil kunne

være til skade for et harmonisk virkende retsvæsen i Den Europæiske Union. Disse punkter er i øvrigt allerede blevet behandlet i forbindelse med Rådets arbejde vedrørende »det europæiske tvangsfuldbyr-delsesdokument«, hvilket vidner om et behov og en interesse for en eventuel fælles løsning for hele Unionen.

II.1. PROCEDURER FOR OPNÅELSE AF EKSEKUTIONSGRUNDLAG I DOMSSTATEN

33. I betragtning af borgernes og de erhvervsdrivendes tiltagende behov, bør en generalisering og indbyrdes tilnærmelse af hurtige procedurer for inddrivelse af pengebeløb overvejes som et af de prioriterede punkter.
34. I 1994⁽²⁰⁾ blev der på Kommissionens anmodning foretaget en undersøgelse som led i Fællesskabets strategi for udvikling af virksomheder og forbedring af virksomhedernes betingelser. Denne undersøgelse viste, at de erhvervsdrivende er af den opfattelse, at medlemsstaternes retsordener i forskellig grad afskrækker dårlige betalere, og endog i flere medlemsstater giver disse en finansiell fordel ved at sikre dem en vis straffrihed. Undersøgelsen viser også, at nogle små og mellemstore virksomheder (SMV) tøver med at deltage i international handel, fordi de ved, at det i tilfælde af manglende betaling vil være meget vanskeligere at inddrive en fordring i udlandet end i deres eget land.
35. I forbindelse med sine bestræbelser på at få det indre marked til at fungere så godt som muligt har Kommissionen allerede i sin henstilling af 12. maj 1995 om betalingsfrister i handelsforhold⁽²¹⁾ fremhævet denne mangel på en hensigtsmæssig retlig ramme. Kommissionen finder, at kreditorer, der rammes af betalingsforsinkelser, bør have hurtige, effektive og lidet bekostelige retsmidler til deres rådighed, og den har derfor opfordret medlemsstaterne til at øge effektiviteten af de forenklede retslige procedurer for bilæggelse af tvister om mindre beløb og til at lempe inddrivelsesprocedurerne ved ubestridte fordringer i andre lande. Den har imidlertid i sin rapport af 9. juli 1997⁽²²⁾ om en evaluering af virkningerne af 1995-henstillingen måttet konstatere, at der ikke er sket større ændringer i medlemsstaterne, og at SMV'erne stadig er tøvende med hensyn til eksportaktiviteter.

⁽¹⁷⁾ Se bl.a. grønbogen om forbrugernes klagemuligheder og om bilæggelse af tvister på forbrugerområdet (KOM(93) 576) og »Det strategiske program for det indre marked« (KOM(93) 256).

⁽¹⁸⁾ Domstolen ...

⁽¹⁹⁾ Se f.eks. direktiv 84/450/EØF om vildledende reklame, direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, direktiv 88/357/EØF, 90/619/EØF, 92/49/EØF og 92/96/EØF om forsikring, direktiv 96/71/EØF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser, ...

⁽²⁰⁾ »European Late Payment Survey« — 1994 — Intrum Justitia.

⁽²¹⁾ EFT L 127 af 10.6.1995; se meddelelse vedrørende Kommissionens henstilling af 12. maj 1995 om betalingsfrister i handelsforhold (EFT C 144 af 10.6.1995).

⁽²²⁾ EFT C 216 af 17.7.1997.

36. Kommissionens initiativ, der i øvrigt har fået bred støtte i Parlamentet ⁽²³⁾, er baseret på de væsentlige forskelle, der kan konstateres ved en sammenligning af de nationale ordninger. I de seneste tyve år er der således i alle medlemsstater i meget forskellig grad blevet indført en række særlige eller forenklede procedurer. De mange nye procedurer er ikke blot udtryk for medlemsstaternes vilje til at komme de lange ventetider og flaskehalsene ved domstolene til livs, men også for den vægt, de enkelte stater lægger på en effektiv retsbeskyttelse for de forskellige kategorier af rettigheder og fordringshavere.

37. Foruden procedurer for mindre fordringer og specielt for forbrugerkøb er der en række medlemsstater, der allerede har indført eller er ved at indføre procedurer, der skal gøre det lettere, hurtigere og mindre bekosteligt at inddrive pengebeløb. Disse procedurer ⁽²⁴⁾ findes dog ikke i alle medlemsstater ⁽²⁵⁾. Hvor der findes, er de materielle og de formelle betingelser for deres anvendelse meget forskellige. Forskellene vedrører så grundlæggende forhold som maksimumsbeløbet for fordringer, der kan behandles efter denne procedure, spørgsmålet om kontradiktorisk eller ensidig behandling, bevismidler, omkostninger og gebyrer samt advokatens rolle. Hertil kommer de meget forskellige formkrav i medlemsstaterne, og i visse tilfælde er der tale om en helt udenretslig procedure ⁽²⁶⁾.

38. Disse tiltagende forskelle indebærer ulige muligheder til fordel for fordringshavere, der kan anvende en meget effektiv, forenklet procedure, og på bekostning af dem, der som det andet yderpunkt overhovedet ikke har andre muligheder til rådighed end de såkaldte »normale« procedurer, som generelt indebærer meget større omkostninger og betydeligt længere ventetid. Hertil kommer, at det i visse medlemsstater ganske enkelt er forbudt at anvende den forenklede inddrivelsesprocedure i tilfælde af tvister på tværs af grænserne ⁽²⁷⁾. I sidstnævnte tilfælde kan forskellen mellem de nationale ord-

ninger have en ikke ubetydelig indflydelse på valget af værneting (»forum shopping«). Kommissionen finder det nødvendigt at mindske disse forskelle, som i øvrigt kan have en indflydelse på debitorernes adfærd. Det er således i forbindelse med opfølgningen af henstillingen om betalingsfrister i handelsforhold blevet påvist ⁽²⁸⁾, at der er meget færre betalingsforsinkelser i de medlemsstater, hvor opnåelsen og fuldbyrdelsen af retsafgørelser foregår hurtigt, effektivt og uden større omkostninger. I disse medlemsstater ligger den andel, som forsætlige betalingsforsinkelser udgør af de samlede betalingsforsinkelser, betydeligt under gennemsnittet, som er på 35 %. De erhvervsdrivende bør derfor, hvis de skal drage fuld fordel af grænsernes forsvinden, råde over en hurtig, effektiv og lidet bekostelig procedure, der opfylder de materielle og formelle betingelser for, at de kan få en rimelig beskyttelse. En sådan beskyttelse bør i øvrigt ikke være begrænset til de erhvervsdrivende, men være til rådighed for enhver borger (forbrugere, personer med ret til underhaltsbidrag, ...), der ikke får sin fordring betalt.

39. En generel anvendelse ⁽²⁹⁾ af den forenklede inddrivelsesprocedure i alle medlemsstater ville også betyde, at de ansvarlige myndigheder blev mere fortrolige hermed, og dermed lette de procedurer for anerkendelse og eksigibilitetspåtegning ⁽³⁰⁾, der er fastlagt i Bruxelles-konventionen. Der skal i øvrigt i den forbindelse mindes om, at mange ekspertudtalelser om »det europæiske fuldbyrdelsesdokument« går ud fra, at en ensartet procedure for inddrivelse af pengebeløb vil medføre, at den i Bruxelles-konventionen omhandlede procedure for anerkendelse og fuldbyrdelse (eksigibilitetspåtegning) fuldstændig vil forsvinde.

40. Det grundlæggende princip er, at en omfattende procedure om betaling af pengebeløb bør undgås i de tilfælde, hvor der ikke foreligger nogen egentlig tvist, og hvor skyldneren ikke bestrider sin gæld. Dette princip indebærer, at initiativet ved sagsanlæg ikke længere påhviler kreditor, men derimod debitor, som efter på kreditors anmodning at have modtaget et betalingspålæg må påtage sig den aktive rolle og gå til domstolene. Det karakteristiske ved proceduren er de retsvirkninger, den indtræder, hvis debitor bevidst forholder sig passiv. Der bør derfor

⁽²³⁾ EFT C 211 af 22.7.1996.

⁽²⁴⁾ »Procédure d'injonction de payer« i Frankrig, »Mahnverfahren« i Tyskland, »decreto ingiuntivo« i Italien, »betalningsföreläggande« i Sverige, »Summiere rechtsplegung om betaling te bekomen« i Nederlandene osv.

⁽²⁵⁾ Spanien og Portugal kender ikke denne særlige procedure. I Det Forenede Kongerige og Irland findes der en forenklet procedure, der minder om den.

⁽²⁶⁾ Eksempelvis »kronofogdemyndighet« i Sverige.

⁽²⁷⁾ Det er i øvrigt ikke sikkert, at denne begrænsning er i overensstemmelse med Domstolens fortolkning af Bruxelles-konventionen og af traktatens artikel 6, der forbyder forskelsbehandling (Mund og Festner, sag C-398/92, 10. februar 1994, Sml. I-467).

⁽²⁸⁾ European Payment Habits Survey — april 1997 — Intrum Justitia.

⁽²⁹⁾ Se ovennævnte meddelelse, s. 9.

⁽³⁰⁾ I Klomps-sagen (16. juni 1981, sag 166/80, Sml. s. 1953) fastslog Domstolen, at afgørelsen ifølge den forenklede inddrivelsesprocedure er en retsafgørelse i Bruxelles-konventionens forstand.

træffes særlige forholdsregler for at sikre en effektiv beskyttelse af debtors interesser. Forkyndelsen af det fuldbyrdesdokument, der udstedes på kreditors anmodning, er i så henseende af stor betydning, da den udløser den frist, inden for hvilken debitor kan gøre sine indsigelser gældende og opnå en kontradiktorisk behandling.

41. Efter at have opstillet disse generelle principper, som er grundlaget for alle de bestående ordninger, er der en række problemer, der skal løses. For det første må det fastlægges, hvordan der kan sikres en passende ligevægt mellem de involverede parter rettigheder, uanset om det drejer sig om forbrugere, hvis nuværende svage stilling på markedet ikke må forværres⁽³¹⁾, eller om andre personkategorier. Desuden må det fastlægges, hvilken rolle domstolene, fogederne og advokaterne skal spille. De materielle anvendelsesområde, det eventuelle maksimumsbeløb for fordringen, de praktiske procedureregler, bevisregler, forkynelsesform, klagemuligheder og klagefrister er andre parametre, der må tages i betragtning ved overvejelserne af den mulige udformning af en europæisk procedure for forenklet inddrivelse af skyldige beløb. Ved overvejelserne vil man også bestræbe sig på ikke at underminere bestående ordninger, som har bevist deres effektivitet.

II.2. FULDBYRDELSE AF RETSAFGØRELSER

42. En hurtig og effektiv ordning for fuldbyrdelse af retsafgørelser er en af forudsætningerne for at opnå retfærdighed. Den frie bevægelighed for domme er i øvrigt illusorisk, hvis fuldbyrdelsen ikke er lige effektiv i alle medlemsstater.
43. Det er ikke i øjeblikket sikkert, at de nationale lovgivninger kan sikre en virkeliggørelse af dette mål. Ligesom de sikrende og foreløbige retsmidler er retsmidlerne til tvangsfuldbyrdelse udformet meget forskelligt og knyttet til meget forskellige betingelser i de enkelte medlemsstater. Selv om alle medlemsstater har forskellige fuldbyrdesregler afhængigt af arten af den forpligtelse, der skal opfyldes, og selv om næsten alle ordningerne betinger tvangsfuldbyrdelse af en forkyndelse af eksekutionsgrundlaget eller af et påkrav til debitor, er der store forskelle, hvad angår arten af de dokumenter, der kan være grundlag for tvangsfuldbyrdelse⁽³²⁾, idet retskraften ikke er det eneste afgørende kriterium i så

henseende. Der er mange undtagelser fra det generelle princip om, at alle debtors aktiver kan gøres til genstand for udlæg, og disse undtagelser er ligeledes meget forskellige i de enkelte stater. Det samme gælder klagemulighederne, domstolens rolle i tvister om tvangsfuldbyrdelse samt omkostningerne ved fuldbyrdelse og eventuel offentliggørelse af tvangsfuldbyrdesforanstaltninger.

44. Bruxelles-konventionen tager kun sigte på at lette den frie bevægelighed for domme gennem lempede regler om eksigibilitetspåtegning. Den egentlige tvangsfuldbyrdelse er stadig undergivet procesreglerne i den stat, hvor fuldbyrdelsen finder sted. Det forhold, at et dokument er eksigibelt, må således ikke forveksles med den faktiske tvangsfuldbyrdelse, og der er endnu lang vej, inden »betingelserne for fuldbyrdelse af retsafgørelser og de risici, der er forbundet med de vanskeligheder, fuldbyrdelsen giver anledning til, er de samme i alle medlemsstaterne«⁽³³⁾.
45. De indbyrdes forskelle og den kompleksitet, der præger reglerne, og som Domstolen således har påpeget, har forbindelse med tvangsfuldbyrdes særlige karakter, idet den berører såvel personretten som aftaleretten, familieretten, arveretten, skatteretten og retten vedrørende sikkerhedsstillelser. På grund af denne horisontale karakter, hvortil kommer det klassiske territorialitetsprincips anvendelse ved udlæg, bør der ved behandlingen af dette emne udvises forsigtighed og tages et enkelt skridt ad gangen.
46. Det foreslås i første omgang at begrænse overvejelserne til problematikken omkring udlæg i bankindeståender, som kendes i stort set alle medlemsstater, og som i princippet er et effektivt middel mod dårlige betalere. Denne effektivitet indskrænkes imidlertid en smule som følge af territorialitetsprincipets anvendelse ved udlæg og de store indbyrdes forskelle mellem de nationale lovgivninger. Det er dog frem for alt den store flygtighed, som er karakteristisk for indeståender på bankkonti, der hæmmer gennemførelsen af udlæg og fastholdelsen af midlerne. Det vil derfor være ønskeligt at overveje, hvordan disse hindringer og denne flygtighed kan neutraliseres, og at fastlægge en fælles fremgangsmåde for Den Europæiske Union.
47. Flere spørgsmål bør overvejes nærmere. Et af disse væsentlige spørgsmål er fastlæggelsen af udlægs-

⁽³¹⁾ Se grønbogen om forbrugernes klagemuligheder.

⁽³²⁾ Nogle medlemsstater skelner mellem eksekutionsgrundlaget og afgørelsen om tvangsfuldbyrdelse.

⁽³³⁾ Ovennævnte dom *Mund og Festner*, se fodnote 24.

stedet. Der bør her tages hensyn til den hurtige udvikling i den elektroniske overførsel af midler. Det traditionelle princip, ifølge hvilket udlægsstedet er stedet for bankens modtagelse af midlerne eller det sted, hvor banken foretager udbetalinger (normalt bankens hjemsted), bør tages op til fornyet overvejelse.

Udlæggets rækkevidde, hvad angår beløb, der måtte indestå i udenlandske datterselskaber eller filialer af den bank, hvor udlægget er foretaget, er også et særligt problem i forbindelse med territorialitetsprincippet anvendelse ved udlæg. Datterselskaber og filialer anses meget ofte som selvstændige virksomheder i forhold til den virksomhed, hvor udlægget er foretaget, i hvert fald hvad angår udlægsforpligtelsesens ophør.

Den dato, på hvilken tredjemand er forpligtet til at give oplysning om debtors konto, eller om, hvad der sker med indbetalinger, der ikke kan gøres udlæg i, og som indsættes på kontoen, er også spørgsmål, der bør undersøges nærmere. Det samme gælder den fortrinsret, der i visse stater indrømmes en kreditor, der gør udlæg, idet dette kan indebære en risiko for en forskelsbehandling af mere fjerntboende kreditorer.

II.3. GENNEMSIGTIGHED MED HENSYN TIL FORMUEN

48. En effektiv beskyttelse af kreditors rettigheder forudsætter, at det gennem en forenklet procedure for anerkendelse og eksigibilitetspåtegning gøres lettere at opnå en hurtig fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser. Fremskridt på dette område kan dog i mange tilfælde vise sig virkningsløse, hvis debitor er insolvent eller har bortskaffet sine aktiver. Kreditor bør derfor være i stand til at danne sig et nøjagtigt billede af debtors formue, opdelt på aktiver og passiver, inden han afgør, om det vil være hensigtsmæssigt at søge tvangsfuldbyrdelse.

49. Men denne formue, som er kreditors sikkerhed, er blevet langt mindre gennemsigtig. Tidligere bestod den i det væsentlige af fast ejendom, som det var let at identificere og dermed at gøre udlæg i, men i mellemtiden er der sket betydelige ændringer, hvad angår formuens sammensætning. En stor del af formuen består ikke længere af fysiske ting, men ofte af bankkonti, forskellige indtægter, andelsbeviser, obligationer eller aktier i selskaber spredt over hele Europa. Formuen er nu præget af en større

anonymitet og i takt med udviklingen inden for informationsteknologien og Internet⁽³⁴⁾ af en større flygtighed.

50. De nationale lovgivere har ikke ignoreret denne udvikling og har gradvis indført foranstaltninger, der i det mindste delvis kan afbøde denne mangel på gennemsigtighed. De enkelte medlemsstaters nugældende ordninger, som giver mulighed for at afsløre og stedfæste de forskellige aktiver og passiver i debtors formue, er imidlertid yderst forskellige og kan langt fra sikre samme beskyttelse af alle kreditorer.

51. En af disse muligheder består i at pålægge debitor en forpligtelse til på anmodning af kreditor eller den ret, der er ansvarlig for tvangsfuldbyrdelse, at oplyse om de enkelte bestanddele af sin formue. I en første gruppe medlemsstater findes der ingen lovbestemmelser af denne art. Kreditor må derfor selv gøre den fornødne indsats for at fastslå og stedfæste de forskellige dele af formuen, hvilket ofte er til fordel for debitor, der advares eller indhenter spidsfindig rådgivning. Nogle medlemsstater har i øvrigt ingen bestemmelser, der gør det strafbart for en debitor at foretage handlinger med henblik på at blive insolvent.

I en anden gruppe medlemsstater er der en forpligtelse til at oplyse om formuen, hvilket gøres skriftligt eller mundtligt over for en ret, eventuelt under aflæggelse af ed, over for en foged eller en ved retten ansat emdedsmand eller over for myndigheder, der særligt tager sig af fuldbyrdelse af retsafgørelser. En debitor, der nægter at give sådanne oplysninger, kan idømmes bøde eller endog hæftestraf. Normalt omfatter oplysningspligten alle former for aktiver, såvel fast ejendom som løsøre.

Effektiviteten af en sådan erklæring om formuen afhænger i vid udstrækning af den brug, der gøres heraf, og af den adgang, der gives til oplysningerne. I nogle medlemsstater kommer oplysninger, der tilvejebringes på denne måde, kun til rettens og parternes kundskab. Den afskrækkende virkning ved forpligtelsen til at skulle afgive oplysninger er derimod betydeligt større, hvor oplysningerne via rettens registre er tilgængelige for enhver interesseret, og forpligtelsen til at afgive oplysninger om formuen bliver derved et meget effektivt pressionsmiddel mod dårlige betalere.

⁽³⁴⁾ Se Kommissionens grønbog om elektronisk handel (KOM(97) 157).

52. Muligheden for et gennemsyn af offentlige registre kan være en yderligere informationskilde af ikke ubetydelig værdi og kan være et alternativ i de medlemsstater, hvor der ikke findes nogen pligt til at oplyse om formuen. Også her er omfanget af de oplysninger, som der er adgang til, meget forskelligt fra den ene medlemsstat til den anden.
53. I nogle medlemsstater har retterne eller de myndigheder, der er ansvarlige for tvangsfuldbyrdelse, i øvrigt også mulighed for at kræve oplysninger fra tredjemand, eksempelvis for at indhente oplysninger om debtors konti fra banker og finansieringsinstitutter. I andre medlemsstater er denne mulighed fuldstændig udelukket, og bankhemmeligheden påberåbes normalt som grunden hertil.
54. Der består således meget betydelige forskelle i Den Europæiske Union, hvad angår indstillingen til formuers gennemsigtighed. Dels er nogle medlemsstaters diskretion af en sådan art, at den tilskynder dårlige betalere til at placere deres aktiver i en sådan medlemsstat for at undgå udlæg. For det andet er kreditorerne forskelligt stillet, alt efter om de skal inddrive deres fordringer i den ene eller den anden medlemsstat. Kommissionen finder, at den nuværende situation er utilfredsstillende, og at det er nødvendigt med en samordnet indsats for at øge effektiviteten ved tvangsfuldbyrdelse i Den Europæiske Union. Under hensyntagen til den interesse, der er for ordningen med en forpligtelse til at give oplysning om formuen, finder Kommissionen det hensigtsmæssigt at overveje en generel indførelse heraf som et middel til at lokalisere de forhåndenværende aktiver og passiver. Der bør også tages hensyn til de procedurer, der skal modvirke forsættelig insolvens.

Denne holdning er i vid udstrækning blevet støttet af de fagfolk, der er blevet rådspurgt af Kommissionens tjenestegrene i forbindelse med det forberedende arbejde forud for Helsinki-seminaret i marts 1997 om »det europæiske tvangsfuldbyrdesdokument«.

Kommissionen finder det imidlertid absolut nødvendigt at en sådan procedures effektivitet bringes i overensstemmelse dels med reglerne om, hvad der ikke kan gøres til genstand for udlæg, og dels med debtors og tredjemands beskyttelse mod utidige, unødvendige og overdrevne undersøgelsesforanstaltninger. Der bør også lægges særlig vægt på beskyttelsen af sådanne oplysninger. Kommissionen har derfor til hensigt at føre brede drøftelser og at indhente udførlige udtalelser fra de berørte kredse.

II.4. UDVEKSLING AF OPLYSNINGER MELLEML FULDBYRDELSSEMYNDIGHEDER

55. Overvejelserne vedrørende en forbedring af retsafgørelser effektivitet må også omfatte et andet punkt, nemlig samarbejdet mellem de myndigheder, der er ansvarlige for fuldbyrdelsen af retsafgørelser i de enkelte stater. Dette punkt hænger uløseligt sammen med spørgsmålet om identifikation af de aktiver, fuldbyrdelsen omfatter, og er et naturligt supplement hertil. Jo større fremskridt der gøres med hensyn til formuens gennemsigtighed, jo mere omfattende vil et fremtidigt samarbejde blive. I øjeblikket er situationen den, at selv om det civilretlige samarbejde er et af Unionens mål, må det konstateres, at der på EU-plan ikke findes nogen generel multilateral ordning, der har til formål at fremskynde bilæggelsen af tvister og fuldbyrdelsen af retsafgørelser gennem gensidig bistand.
56. Dette var i øvrigt også et punkt, der blev behandlet på seminaret om »det europæiske tvangsfuldbyrdesdokument« i Helsinki i marts 1997, og en sådan ordning blev anset for at være et af de midler, der kan bidrage til at øge retsafgørelser effektivitet. Muligheden for at indføre en ordning for udveksling af oplysninger på dette område er i øvrigt blevet drøftet med medlemsstaterne i forbindelse med arbejdet med »det europæiske tvangsfuldbyrdesdokument« (se I.2.). Den modtagelse, som dette forslag fik, vidner om, at medlemsstaterne i stadig højere grad er sig de vanskeligheder bevidst, som skyldes, at der ikke består noget officielt samarbejde mellem domstolene, hvad angår retsafgørelser effektivitet.
57. Kommissionen er af den opfattelse, at en forbedring af de lovgivningsmæssige ordninger for anerkendelse og fuldbyrdelse er et meget vigtigt emne, men at de positive resultater, der forventes af bestræbelserne på dette område, kan forbedres yderligere gennem et aktivt samarbejde mellem de myndigheder i medlemsstaterne, der medvirker i disse ordninger. Dels ville et sådant samarbejde give mulighed for at mindske ulemperne ved den anvendelse af territorialitetsprincippet ved fuldbyrdelse, der er dybt forankret i medlemsstaternes juridiske tradition. Dels synes vanskelighederne med og i visse tilfælde den manglende mulighed for let og uden alt for store omkostninger at kunne lokalisere de aktiver, der kan tjene til indfrielse af en kreditors fordring, at hæmme retsafgørelsernes frie bevægelighed og effektivitet og mere generelt retsvæsenets evne til at imødekomme kreditorernes berettigede forventninger i de enkelte medlemsstater. Det vil derfor være fornuftigt at indlede en debat om, i hvilken form og efter hvilke regler der eventuelt kunne

oprettes en ordning for udveksling af oplysninger mellem fuldbyrdelsesmyndighederne i medlemsstaterne.

58. Hvis en sådan ordning skal være effektiv, bør den ikke være begrænset til en udveksling af oplysninger om den gældende lovgivning vedrørende fuldbyrdelse af retsafgørelser i den stat, hvor begæringen fremsættes. Det videre mål med samarbejdet må i virkeligheden være, at kreditor kan blive bekendt med de oplysninger, der er tilgængelige i den stat, hvor begæringen fremsættes, ikke blot om debitor selv, men også om hans formue og dennes sammensætning af aktiver (herunder fordringer mod tredje-mand) og passiver, samt oplysninger om, hvor aktiverne befinder sig.
59. En sammenlignende undersøgelse af de ordninger, der findes på andre områder, kunne lette den eventuelle fastlæggelse af rammerne for en sådan ordning. Der findes nemlig en række ordninger, bl.a. på EU-plan, som har til formål at muliggøre og lette den gensidige udveksling af oplysninger og samarbejdet mellem myndighederne.

I så henseende er ordningen i den konvention om inddrivelse af underholdsbidrag⁽³⁵⁾, der inden for rammerne af det europæiske politiske samarbejde blev undertegnet den 6. november 1990, af ganske særlig interesse. Ifølge artikel 3 i denne konvention forpligter de udpegede myndigheder sig nemlig til at samarbejde, så retsafgørelserne kan blive effektive, og til at stille de nødvendige tvangsfuldbyrdelsesmidler til rådighed, men også til at opspore og lokalisere debtors formuegoder og til fra statens myndigheder at indhente alle relevante oplysninger om debitor.

Fællesskabsretten indeholder ligeledes flere modeller for ordninger for udveksling af oplysninger og gensidig bistand mellem myndigheder, hvor formålet er at sikre en korrekt anvendelse af fællesskabs-

bestemmelserne. Disse ordninger er særligt udviklede på områderne for told, landbrug og skatter⁽³⁶⁾.

60. De kulturelle forskelle mellem medlemsstaterne, hvad angår ansvaret for en sags behandling og fuldbyrdelsen af retsafgørelser, forskellene eller lighederne mellem de oplysninger, der er tilgængelige i de enkelte medlemsstater, og de betydelige forskelle med hensyn til fogedernes status og ansvarsområder vil være væsentlige punkter ved drøftelserne, hvor der må tages hensyn til en lang række parametre.

Det bør navnlig nøjagtigt fastlægges, hvem der skal have adgang til oplysningerne. Det vil utvivlsomt være at foretrække kun at give myndighederne adgang hertil, og ikke at lade almindelige privatpersoner få adgang. Det skal i så fald fastlægges, hvilke myndigheder der kan modtage og hvilke myndigheder der kan meddele oplysninger. En sådan ordning bør utvivlsomt være åben for alle administrative og retslige myndigheder samt for alle uafhængige organer, der af staten har fået beføjelse til at foretage tvangsfuldbyrdelse af retsafgørelser. I forbindelse hermed er det også et spørgsmål, i hvor høj grad en sådan ordning bør decentraliseres.

Det materielle anvendelsesområde for ordningen og de betingelser, der skal gælde for anmodninger om bistand, bør klart defineres. Det bør også fastsættes, i hvilke tilfælde meddelelse af oplysninger gyldigt kan nægtes, ligesom der for en sådan ordning bør fastsættes begrænsninger, som kan være begrundet i det legitime ønske om at beskytte privatlivets fred eller personoplysninger, eller som er begrundet i de nationale forskrifter, der gælder vedrørende tavshedspligten og bankhemmeligheden i den stat, hvor begæringen fremsættes.

⁽³⁵⁾ Denne konvention er kun blevet ratificeret af fire medlemsstater. En igangværende undersøgelse ved Rådet angående denne konvention, bl.a. af årsagerne til den manglende ratifikation, vil formentlig give nyttige oplysninger.

⁽³⁶⁾ Se bl.a. Rådets direktiv 76/308/EØF om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med de foranstaltninger, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, samt af landbrugsimportafgifter og told (EFT L 73 af 19.3.1976).

Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 92 og 93 i EF-traktaten

Tilfælde mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(98/C 33/04)

(EØS-relevant tekst)

Vedtagelsesdato: 28.7.1997

Medlemsstat: Tyskland (Rheinland-Pfalz)

Sag nr.: N 927/96

Titel: Fremme af SMV i handel og industri

Formål: Forbedring af de regionale økonomiske strukturer, fremme af især SMV samt af miljøinvesteringer

Retsgrundlag: Richtlinie des Ministeriums für Wirtschaft, Verkehr, Landwirtschaft und Weinbau »Vergabe von zinsverbilligten Darlehen nach dem Mittelstandsförderungsprogramm Rheinland-Pfalz«

Rammebeløb: Maksimalt lånebeløb: 150 mio. DEM (76,7 mio. ECU) om året

Støtteintensitet:

- I støtteberettigede områder 12,2 % brutto til små virksomheder, 9,1 % brutto til alle andre
- i ikke-støtteberettigede områder generelt 6,6 % brutto

Varighed: Ubegrænset

Vedtagelsesdato: 27.11.1997

Medlemsstat: Østrig (Niederösterreich)

Sag nr.: N 521/97

Titel: Niederösterreichs retningslinjer for en kapitaldeltagelsesmodel

Formål: At fremme SMV's investeringer i egnsudviklingsområder (handel)

Retsgrundlag: Gesetz über den Niederösterreichischen Wirtschaftsförderungs- und Strukturverbesserungsfonds

Rammebeløb:

- 229,25 mio. ATS (16,6 mio. ECU) til kapitaldeltagelse
- 20 mio. ATS (1,45 mio. ECU) til garantier

Varighed: Ubegrænset

Vedtagelsesdato: 1.12.1997

Medlemsstat: Østrig (Niederösterreich)

Sag nr.: N 507/97

Titel: Niederösterreichs model for kapitaldeltagelse i turistindustrien

Formål: At fremme SMV's investeringer i turistsektoren i egnsudviklingsområder

Retsgrundlag: Gesetz über den Niederösterreichischen Wirtschaftsförderungs- und Strukturverbesserungsfonds, Allgemeine Bestimmungen für Förderungen des Niederösterreichischen Fremdenverkehrsförderungs fonds, Einzelrichtlinie für Beteiligungen in der Tourismuswirtschaft im Rahmen des Niederösterreichischen Beteiligungsmodells

Rammebeløb:

- 10 mio. ATS til kapitaldeltagelse
- 5 mio. ATS til garantier

Varighed: Ubegrænset

Vedtagelsesdato: 15.12.1997

Medlemsstat: Tyskland (Nordrhein-Westfalen)

Sag nr.: N 125/97

Titel: Initiativ vedrørende økologisk vandbygning

Formål: At fremme investeringer i økologisk vandbygning med henblik på at forbedre bl.a. spildevandsbehandlingen og grundvandsbeskyttelsen

Retsgrundlag: Richtlinien über die Gewährung von Zuwendungen im Rahmen der Initiative ökologische und nachhaltige Wasserwirtschaft NRW

Rammebeløb: 255 mio. DEM (130 mio. ECU) (i alt)

Støtteintensitet: 30 % brutto, 40 % brutto for SMV

Varighed: Tre år

Betingelser: Årlig indberetning

Vedtagelsesdato: 16.12.1997

Medlemsstat: Tyskland (Bayern)

Sag nr.: N 201/97

Titel: Fremme af forskning og teknologi inden for civil luftfart

Formål: At tilskynde til luftfartsforskning og -teknologi

Retsgrundlag: Haushaltsgesetz des Landes Bayern

Rammebeløb: I alt 40 mio. DEM (20,3 mio. ECU)

Støtteintensitet:

— Prækompetitiv udvikling: højst 25 % brutto plus 10 % til SMV;

— industriforskning: højst 50 % brutto

Varighed: 1997-31.12.1999

II

(Forberedende retsakter)

KOMMISSIONEN

Forslag til Rådets retsakt om udarbejdelse af konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager

(98/C 33/05)

KOM(97) 609 endelig udg. — 97/0339(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 22. december 1997)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

SOM HENVISER til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.3, stk. 2, litra c),

SOM HENVISER til forslag fra Kommissionen,

SOM HENVISER til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at medlemsstaterne med henblik på virkeliggørelsen af Den Europæiske Unions målsætninger betragter samarbejde i forbindelse med retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som et spørgsmål af fælles interesse, der falder ind under det civilretlige samarbejde som omhandlet i traktatens afsnit VI,

FASTSLÅR, at den konvention og den protokol om konventionens fortolkning, der er knyttet til nærværende retsakt, og som repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer har undertegnet dags dato, hermed er udarbejdet, og

ANBEFALER medlemsstaterne at vedtage konventionen i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i traktaten om Den Europæiske Union,

SOM HENVISER til Rådets retsakt af . . .,

SOM ØNSKER at forbedre og fremskynde den frie bevægelighed inden for Den Europæiske Unions medlemsstater med hensyn til retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, og i den forbindelse at forenkle de formaliteter, som gælder for anerkendelse og foreløbig fuldbyrdelse af retsafgørelser,

SOM ØNSKER at styrke retsbeskyttelsen for personer, der er etablerede i Den Europæiske Union,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at i henhold til artikel K.3, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Union kan det i konventioner udarbejdet på grundlag af traktatens artikel K.3 bestemmes, at De Europæiske Fællesskabers Domstol efter de nærmere regler, som er fastsat i de pågældende konventioner, har kompetence til at fortolke disses bestemmelser,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

AFSNIT I — ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

(Uændret) ⁽¹⁾.

AFSNIT II — KOMPETENCE

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 2

1. Med forbehold af bestemmelserne i denne konvention skal personer, der har deres sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne stat.

Personer, som ikke er statsborgere i den stat, hvor de har deres sædvanlige opholdssted, er undergivet de kompetenceregler, der gælder for landets egne statsborgere.

2. I forbindelse med denne konvention sidestilles det sted, hvor selskaber eller andre juridiske personer har deres hovedkontor, eller hvis de ikke har et sådant, det sted hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted, med det sædvanlige opholdssted for fysiske personer.

Artikel 3

Personer, der har deres sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden kontraherende stat i medfør af de regler, der er fastsat i afdeling 2 til 6a i dette afsnit.

I særdeleshed kan følgende bestemmelser ikke gøres gældende imod dem:

(uændret).

Artikel 4

Såfremt sagsøgte ikke har sit sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område, afgøres retternes kompetence i hver enkelt kontraherende stat efter statens egen lovgivning, dog med forbehold af bestemmelserne i artikel 16, 17 og 18.

Over for en sagsøgt, der ikke har sit sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område, kan enhver, der

har sit sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område, uanset sin nationalitet, i lighed med landets egne statsborgere påberåbe sig de kompetenceregler, som gælder der, herunder navnlig de regler, der er nævnt i artikel 3, stk. 2.

Afdeling 2

Specielle kompetenceregler

Artikel 5

En person, der har sit sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område, kan sagsøges i en anden kontraherende stat:

- 1) i sager om kontrakter om salg af varer, ved retten på det sted, hvor leveringen er eller skulle være foretaget, undtagen hvis leveringen af varerne er eller skulle være foretaget forskellige steder
- 2) i sager om underholdspligt, ved retten på det sted, hvor den, der kræver underhold, har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted eller, ved krav i forbindelse med sager om personers retlige status, ved den ret, der efter dennes egen lovgivning er kompetent i sagen ⁽²⁾, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet
- 3) i sager om erstatning uden for kontrakt, ved retten på det sted, hvor den skadevoldende begivenhed har fundet sted, eller ved retten på det sted, hvor skaden (eller en del af skaden) er indtrådt
- 4) i sager, i hvilke der påstås erstatning eller genoprettelse af en tidligere tilstand i anledning af en strafbar handling, ved den ret, hvor straffesagen er anlagt, såfremt denne ret i henhold til den nationale lovgivning kan påkende borgerlige krav
- 5) i sager vedrørende driften af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed, ved retten på det sted, hvor virksomheden er beliggende
- 6) i sin egenskab af stifter af en trust, trustee eller begunstiget ved en trust oprettet enten i henhold til loven eller skriftligt eller ved en mundtlig aftale, der er bekræftet skriftligt, ved retterne i den kontraherende stat, på hvis område trusten har hjemsted

⁽¹⁾ I konventionen og i protokollerne skal angivelsen »uændret« overalt ses i forhold til Bruxelles-konventionen og protokollerne hertil i deres nugældende ordlyd (efter Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse).

⁽²⁾ Der skal tages hensyn til undertegnelsen af konventionen om retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det familieretlige område (»Bruxelles II«).

7) i sager om indsigelse mod betaling af den bjærgeløn, der forlanges for bjærgning, som er kommet en skibsladning eller fragt til gode, ved den ret, inden for hvis område der i den nævnte ladning eller i den dertil knyttede fragt:

- a) er gjort arrest for at sikre sådan betaling, eller
- b) kunne have været gjort arrest, men hvor der er ydet kaution eller stillet anden sikkerhed;

denne bestemmelse finder kun anvendelse, såfremt det gøres gældende, at sagsøgte har rettigheder i den nævnte skibsladning eller fragt, eller at han på bjærgningstidspunktet havde sådanne rettigheder.

Artikel 5a

1. I sager vedrørende individuelle arbejdskontrakter kan en person, der har sit sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område, sagsøges i en anden kontraherende stat ved retten på det sted, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde.

Hvis arbejdstageren ikke sædvanligvis udfører sit arbejde i et bestemt land, kan arbejdsgiveren ligeledes sagsøges ved retten på det sted, hvor den virksomhed, som har antaget arbejdstageren, er beliggende.

2. En mellem de to parter indgået aftale om retternes kompetence er kun gyldig, såfremt den er indgået, efter at tvisten er opstået, eller arbejdstageren påberåber sig den med henblik på at anlægge sag ved en anden ret end retten på det sted, hvor sagsøgte har sit sædvanlige opholdssted, eller den i stk. 1 nævnte ret.

Artikel 6

En person, der har sit sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område, kan også sagsøges i en anden kontraherende stat:

- 1) såfremt der er flere sagsøgte, ved retten på det sted, hvor en af de sagsøgte har sit sædvanlige opholdssted, medmindre formålet hermed blot er at unddrage de øvrige sagsøgte behandling.

Første afsnit finder ikke anvendelse på medsagsøgte, der med sagsøgeren har indgået en aftale om retternes kompetence, der opfylder betingelserne i artikel 17

- 2) som tredjemand i sager om opfyldelse af en forpligtelse eller som tredjemand i andre tilfælde, ved den ret, hvor den oprindelige sag er anlagt, medmindre denne kun er anlagt for at unddrage sagsøgte hans almindelige værneting

3) i sager om modfordringer, der udspringer af den samme kontrakt eller det samme forhold, som hovedfordringen støttes på, ved den ret, hvor sagen om hovedfordringen er indbragt

4) i sager om kontraktforhold, såfremt sagen kan forenes med en sag om rettigheder over fast ejendom mod samme sagsøgte, ved retten i den kontraherende stat, hvor ejendommen er beliggende.

Artikel 6a

(Uændret).

Afdeling 3

Kompetence i forsikringsager

Artikel 7

(Uændret).

Artikel 8

En forsikringsgiver, der har sit sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område, kan sagsøges:

- 1) i en anden kontraherende stat, ved retten på det sted, hvor forsikringstageren har sit sædvanlige opholdssted, eller
- 2) såfremt det drejer sig om en coassurandør, ved den ret i en kontraherende stat, ved hvilken der er anlagt sag mod den ledende assurandør.

Har forsikringsgiveren ikke sit sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en kontraherende stat, anses han i sager vedrørende driften af en sådan virksomhed for at have sit sædvanlige opholdssted på denne stats område.

Artikel 9

I sager om ansvarsforsikring eller forsikring af fast ejendom kan forsikringsgiveren endvidere sagsøges ved retten på det sted, hvor den skadevoldende begivenhed har fundet sted, eller ved retten på det sted, hvor skaden eller en del af skaden er indtrådt. Det samme gælder, når fast ejendom og løsøre er omfattet af samme forsikringsaftale og genstand for samme skadestilfælde.

Artikel 10

(Uændret).

Artikel 11

Med forbehold af bestemmelserne i artikel 10, stk. 3, kan forsikringsgiveren kun anlægge sag ved retterne i den kontraherende stat, på hvis område sagsøgte har sit sædvanlige opholdssted, hvad enten sagsøgte er forsikringstager, sikret eller begunstiget.

Bestemmelserne i denne afdeling berører ikke retten til at fremsætte modfordringer ved den ret, der behandler det oprindelige krav i overensstemmelse med bestemmelserne i denne afdeling.

Artikel 12

Bestemmelserne i denne afdeling kan kun fraviges ved aftale:

(nr. 1 og 2 uændret)

3) såfremt aftalen er indgået mellem en forsikringstager og en forsikringsgiver, som på tidspunktet for kontraktens indgåelse havde deres sædvanlige opholdssted i samme kontraherende stat, ... (resten uændret); »skadevoldende begivenhed« i stedet for »skadetilføjelsen«

4) såfremt aftalen er indgået af en forsikringstager, der ikke har sit sædvanlige opholdssted i en kontraherende stat, medmindre det drejer sig om en lovpligtig forsikring eller en forsikring vedrørende en fast ejendom, som er beliggende i en kontraherende stat, eller

5) (uændret).

Artikel 12a

De i artikel 12, nr. 5, omhandlede risici er følgende:

(nr. 1-4 uændret)

5) alle store risici som omhandlet i artikel 5 i Rådets direktiv 88/357/EØF.

Afdeling 4

Kompetence i sager om forbrugerkontrakter*Artikel 13*

I sager om kontrakter indgået af en person med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervs-mæssige virksomhed, i det følgende benævnt »forbrugeren«, afgøres kompetencen efter bestemmelserne i denne afdeling, dog med forbehold af artikel 4 og artikel 5, nr. 5:

1) når sagen vedrører køb af løsøregenstande, hvor købesummen skal betales i rater, eller lån, der skal tilbagebetales i rater, eller enhver anden låneaftale, som er omfattet af Rådets direktiv 87/102/EØF

2) når sagen vedrører andre kontrakter, hvis formål er levering af løsøregenstande eller tjenesteydelser,

a) såfremt fremsættelse af særligt tilbud eller reklamer i den stat, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted, er gået forud for kontraktens indgåelse, eller

b) såfremt forbrugeren medkontrahent eller dennes repræsentant har modtaget forbrugeren ordre i det land, hvor denne har sit sædvanlige opholdssted, eller

c) såfremt forbrugeren har begivet sig fra den stat, hvor han har sit sædvanlige opholdssted, til en anden kontraherende stat og dér har afgivet sin ordre under forudsætning af, at rejsen er blevet tilrettelagt med henblik på at tilskynde forbrugeren til at foretage et køb.

Første afsnit, nr. 2, finder også anvendelse på kontrakter vedrørende erhvervelse af en brugsret til fast ejendom på deltidsbasis.

Har forbrugeren medkontrahent ikke sit sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en kontraherende stat, anses han i sager vedrørende driften af en sådan virksomhed for at have sit sædvanlige opholdssted på denne stats område.

Artikel 14

Sager, som en forbruger agter at rejse mod den anden part i kontrakten, kan anlægges enten ved retterne i den kontraherende stat, på hvis område denne part har sit sædvanlige opholdssted eller ved retterne i den kontraherende stat, på hvis område forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted.

Sager, som agtes rejst mod forbrugeren af en anden part i kontrakten, kan kun anlægges ved retterne i den kontraherende stat, på hvis område forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted.

Disse bestemmelser berører ikke retten til at fremsætte modfordringer ved den ret, der behandler det oprindelige krav i overensstemmelse med bestemmelserne i denne afdeling.

Artikel 15

Bestemmelserne i denne afdeling kan kun fraviges ved aftale:

- 1) såfremt denne er indgået, efter at tvisten er opstået, eller
- 2) såfremt aftalen giver forbrugeren ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling, eller
- 3) såfremt aftalen er indgået mellem en forbruger og hans medkontrahent, som på tidspunktet for kontraktens indgåelse havde deres sædvanlige opholdssted i samme kontraherende stat, og aftalen tillægger retterne i denne stat kompetence, medmindre en sådan aftale ikke er tilladt efter lovgivningen i den pågældende stat.

Afdeling 5

Enekompetence*Artikel 16*

Enekompetente, uden hensyn til bopæl, er:

- 1) a) (uændret)
- b) i sager om leje- og forpagtningskontrakter vedrørende fast ejendom, der er indgået til midlertidig privat brug for et tidsrum af højst seks på hinanden følgende måneder, er dog også retterne i den kontraherende stat, hvor sagsøgte har sædvanligt opholdssted, kompetente, under forudsætning af, at ejer og lejer eller forpagter er fysiske personer, og at de har sædvanligt opholdssted i samme kontraherende stat.
- 2) i sager om gyldighed, ugyldighed eller opløsning af selskaber eller andre juridiske personer, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted på en kontraherende stats område, retterne i den pågældende stat

(nr. 3-5 uændret).

Afdeling 6

Aftaler om kompetence*Artikel 17*

Såfremt parterne har vedtaget, at en ret eller retterne i en kontraherende stat skal være kompetente til at påkende

allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold, er alene denne ret eller disse retter kompetente ... (resten uændret).

Såfremt parterne i tilfælde, hvor mindst én af dem har sit sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område, har vedtaget, at en ret eller retterne i en kontraherende stat skal være kompetente til at påkende allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold, er alene denne ret eller retterne i den pågældende stat kompetente.

(Resten af artiklen uændret, idet sidste stykke dog udgår).

Artikel 18

For så vidt retten i en kontraherende stat ikke allerede er kompetent i medfør af andre bestemmelser i denne konvention, bliver den kompetent, når sagsøgte giver møde for den og frivilligt deltager i sagens behandling, uden at formålet hermed er direkte, indirekte, accessorisk eller subsidiært at bestride rettens kompetence. Nationale bestemmelser om den form og de retsmidler, der skal anvendes, hvis rettens kompetence bestrides, er uden betydning, hvis sagsøgte utvetydigt giver udtryk for, at han bestrider den pågældende rets kompetence.

Første stykke finder ikke anvendelse, såfremt en anden ret i medfør af artikel 16 er enekompetent.

Afdeling 6a

Kompetence vedrørende foreløbige, herunder sikrende, retsmidler*Artikel 18a*

1. De foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, der er fastsat i en kontraherende stats lovgivning, kan kræves anvendt på den pågældende stats område og uanset stedet for deres virkninger, anvendes af denne stat, selv om en ret i en anden kontraherende stat i medfør af denne konvention er kompetent til at påkende sagens realitet.

2. I denne konvention forstås ved foreløbige, herunder sikrende, retsmidler hasteforanstaltninger, der

tjener til undersøgelse af en tvist, til sikring af beviser eller formuegoder med henblik på en retsafgørelse eller tvangsfuldbyrdelse, eller til opretholdelse eller ændring af en faktisk eller retlig situation med henblik på at sikre rettigheder, hvis anerkendelse den ret, der realitetsbehandler sagen, skal, eller eventuelt skal, tage stilling til.

Afdeling 7

Prøvelse af kompetencen og af sagens antagelse til påkendelse

Artikel 19

(Uændret).

Artikel 20

Såfremt en sagsøgt er sagsøgt ved en ret i en anden kontraherende stat, men ikke giver møde, skal den pågældende ret på embeds vegne erklære sig inkompetent, såfremt den ikke er kompetent efter reglerne i denne konvention.

(Uændret).

De kontraherende stater anvender kun bestemmelserne i stk. 2 indtil ikrafttrædelsen af artikel 9 i konventionen om forkyndelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retslige og udenretslige dokumenter i civile eller kommercielle anliggender.

Afdeling 8

Litispændens og indbyrdes sammenhængende krav

Artikel 21

Såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige kontraherende stater, udsætter enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, på embeds vegne sin afgørelse, indtil denne rets kompetence er fastslået.

Når der er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, erklærer enhver anden ret sig inkompetent til fordel for den første.

Efter denne konvention er en sag anlagt ved en ret, når der er indgivet klageskrift til den pågældende ret, og en stævning eller et tilsvarende dokument er blevet forkyndt for sagsøgte i overensstemmelse med artikel 20, stk. 2 eller 3.

Artikel 22

Såfremt krav, som er indbyrdes sammenhængende, er til behandling for retter i forskellige kontraherende stater, kan enhver anden ret end den, ved hvilken der først er anlagt sag, udsætte afgørelsen.

Denne ret kan ligeledes på begæring af en af parterne erklære sig inkompetent, hvis sagerne verserer for retter i samme instans, og hvis den ret, ved hvilken der først er anlagt sag, er kompetent til at påkende kravene, forudsat at dens lovgivning tillader forening af indbyrdes sammenhængende krav.

Ved indbyrdes sammenhængende krav forstås i denne artikel krav, der er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidigt for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig.

Artikel 23

1. Såfremt kravene henhører under flere retters enekompetence, skal enhver anden ret, end den ved hvilken sagen først er anlagt, erklære sig inkompetent til fordel for denne ret.

2. Hvis den ret, ved hvilken der senest er anlagt sag, er enekompetent, er denne ret ikke forpligtet til at udsætte sin afgørelse, indtil den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har truffet afgørelse om kompetencen.

Afdeling 9

Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler

Artikel 24

(Udgået).

AFSNIT III — ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Artikel 25

(Uændret).

Afdeling 1

Anerkendelse

Artikel 26

(Uændret).

Artikel 27

En retsafgørelse truffet i en kontraherende stat udgør, også selv om den ikke er eksigibel eller endnu ikke, jf.

artikel 31, er erklæret eksigibel i den stat, hvor begæringen fremsættes, for så vidt angår de beløb, der ifølge retsafgørelsen skal betales, en fordring, der kan danne grundlag for anvendelsen af foreløbige, herunder sikrende, retsmidler ifølge lovgivningen i den medlemsstat, hvor begæring herom fremsættes.

Artikel 28

(Udgået).

Artikel 29

(Udgået).

Artikel 30

(Uændret).

Afdeling 2

Fuldbyrkelse

Artikel 31

De i en kontraherende stat truffede retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, har i en anden kontraherende stat, når de der på begæring af en berettiget part er blevet erklæret for eksigible, de samme virkninger som en eksigibel retsafgørelse i sidstnævnte stat.

(Andet afsnit uændret).

Artikel 32

1. Begæringen skal fremsættes:

...

2. I de kontraherende stater, hvor der er udpeget flere retter eller myndigheder, afgøres det på grundlag af det sædvanlige opholdssted for den part, mod hvem fuldbyrkelsen begæres, hvilken ret eller myndighed der har den stedlige kompetence. Såfremt denne part ikke har sit sædvanlige opholdssted på den stats område, som begæringen rettes til, er stedet for fuldbyrkelsen afgørende for kompetencen.

Artikel 33

Fremgangsmåden ved fremsættelse af begæringen afgøres efter lovgivningen i den stat, som begæringen rettes til.

Den, som fremsætter begæringen, skal vælge en procesuel bopæl i området for den ret eller myndighed, som begæringen er indgivet til. Såfremt lovgivningen i den

stat, som begæringen rettes til, ikke har regler om et sådant valg af bopæl, skal den, som fremsætter begæringen, udpege en procesfuldmægtig.

De dokumenter, som er nævnt i artikel 46 skal vedlægges begæringen.

Artikel 34

1. Den ret eller myndighed, som behandler begæringen, træffer afgørelse senest femten dage efter begæringens indgivelse.

2. Den ret eller myndighed, som behandler begæringen, kontrollerer, at begæringen og de i artikel 46 omhandlede dokumenter opfylder alle formelle krav.

3. Den part, mod hvem fuldbyrkelsen begæres, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling fremsætte bemærkninger.

Artikel 35

(Uændret).

Artikel 36

1. En afgørelse, der tillader fuldbyrkelse, forkyndes for den part, mod hvem fuldbyrkelsen begæres. Vedkommende kan anfægte afgørelsen ved appel eller genoptagelse senest en måned efter, at afgørelsen er forkyndt.

2. Såfremt den pågældende part har sit sædvanlige opholdssted i en anden kontraherende stat end den, hvor afgørelsen, der tillader fuldbyrkelse, er truffet, er fristen for appel eller genoptagelse to måneder og løber fra den dag, hvor afgørelsen er blevet forkyndt for ham personligt eller på hans bopæl. Denne frist kan ikke forlænges på grund af afstand.

3. En afgørelse, der tillader fuldbyrkelse, er uden videre foreløbigt eksigibel.

Salg og afhændelse og enhver form for endelig fuldbyrkelse af de rettigheder, som afgørelsen giver, skal dog afvente, at appelfristen i stk. 1 er udløbet, eller, hvis der iværksættes appel, at der er taget stilling hertil ved en endelig afgørelse. Appelretten kan dog bestemme andet, eventuelt på betingelse af at der stilles en sikkerhed, hvis størrelse retten fastlægger.

4. Under alle omstændigheder giver den afgørelse, der tillader fuldbyrkelse, ret til at anvende sikrende retsmidler over for den part, mod hvem der er begæret fuldbyrkelse, eller med hensyn til dennes aktiver.

Artikel 37

(Uændret)

Artikel 37a

1. En appel som omhandlet i artikel 36, stk. 1, antages til behandling, hvis den part, mod hvem der er tilladt fuldbyrdelse, godtgør:

1) (udgået)

2) i tilfælde af udeblivelsesdom,

— at stævningen eller det tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt korrekt, og at dette har haft uheldige følger for vedkommende, eller

— at forkyndelsen er sket så sent, at vedkommende ikke har haft mulighed for at fremsætte indsigelser.

Appellen antages dog ikke til behandling, hvis den pågældende part ikke har udnyttet mulighederne for at appellere den truffe afgørelse, selv om vedkommende rettidigt har haft fuldt kendskab hertil

3) at afgørelsen er uforenelig med en anden afgørelse mellem de samme parter truffet i den stat, som begæringen rettes til, eller i en anden kontraherende stat

4) (udgået)

5) at afgørelsen er uforenelig med en afgørelse, der tidligere er truffet i en ikke-kontraherende stat mellem samme parter i en tvist, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, og denne sidstnævnte afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den stat, som begæringen rettes til.

2. Retsafgørelsen fra den kontraherende domsstat kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

Artikel 37b

En appel som omhandlet i artikel 36 kan antages til behandling, hvis den part, mod hvem der er tilladt fuldbyrdelse, godtgør, at bestemmelserne i afsnit II, afdeling 3, 4 og 5, er tilsidesat, eller der foreligger tilfælde, som omfattes af artikel 59.

Ved prøvelsen af de i stk. 1 nævnte kompetenceregler er den ret, som appelsagen er anlagt ved, bundet af de faktiske omstændigheder, på hvilke retten i domsstaten har støttet sin kompetence.

Med forbehold at bestemmelserne i stk. 1 kan kompetencen for retterne i domsstaten ikke efterprøves.

Artikel 38

Den ret, der behandler appel- eller genoptagelsessagen, kan efter begæring fra den part, som har indbragt sagen, udsætte sin afgørelse, såfremt den udenlandske afgørelse i domsstaten er anfægtet ved en ordinær eller særlig appel eller genoptagelse, eller såfremt fristen herfor endnu ikke er udløbet. I sidstnævnte tilfælde kan retten fastsætte en frist for iværksættelse af appel eller indgivelse af begæring om genoptagelse.

(Stk. 2 og 3 udgået).

Artikel 39

(Udgået).

Artikel 40

1. (Uændret).

2. Den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, skal tilsiges til at give møde ved den ret, for hvilken appel eller genoptagelsessagen er indbragt. Såfremt han ikke giver møde, finder bestemmelserne i artikel 20, stk. 2 og 3 anvendelse.

Artikel 41

(Uændret).

Artikel 42

Såfremt der ved den udenlandske afgørelse er taget stilling til flere krav, og fuldbyrdelse ikke kan tillades for så vidt angår dem alle, skal retten eller myndigheden tillade fuldbyrdelse af et eller flere af dem.

Den, som fremsætter begæringen, kan begære delvis fuldbyrdelse.

Artikel 43

Udenlandske retsafgørelser, hvorved der fastsættes en tvangsbøde, er kun eksigible i den stat, som begæringen rettes til, såfremt bødens størrelse er endeligt fastsat af retterne i domsstaten, hvilket dog ikke udelukker anvendelse af foreløbige, herunder sikrende, retsmidler med henblik på at sikre fuldbyrdelse.

Artikel 44 og 45

(Uændret).

Afdeling 3

Fælles bestemmelser

Artikel 46

Den part, der søger anerkendelse af en retsafgørelse eller begærer fuldbyrdelse af en sådan, skal fremlægge:

- 1) en genpart af afgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelse af dens ægthed
- 2) originalen eller en bekræftet genpart af en attest, som en ret eller myndighed i den kontraherende stat, hvor retsafgørelsen er truffet, har udstedt i overensstemmelse med modellen i bilaget til nærværende konvention; attesten affattes på det officielle sprog i den kontraherende stat, hvor begæringen fremsættes, eller, hvis der findes flere officielle sprog i den pågældende stat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor fuldbyrdelsen skal ske, eller på ethvert andet sprog, som den kontraherende stat, hvor begæringen fremsættes, har angivet at ville acceptere; på tidspunktet for afgivelsen af den i artikel 61, stk. 2, omhandlede meddelelse angiver hver kontraherende stat det eller de af Den Europæiske Unions officielle sprog ud over statens eget eller egne, på hvilke den accepterer, at attesten affattes
- 3) hvor det drejer sig om en udeblivelsesdom, det originale dokument eller en bekræftet genpart, hvoraf det fremgår, at det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt er blevet forkyndt for eller meddelt den udeblevne part
- 4) i givet fald et dokument, der godtgør, at der er meddelt ansøgeren fri proces i domsstaten.

Artikel 47

(Udgået).

Artikel 48

Såfremt de i artikel 46, nr. 3 og 4, nævnte dokumenter ikke fremlægges, kan retten eller myndigheden fastsætte en frist for deres tilvejebringelse eller anerkende tilsvarende dokumenter eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.

Såfremt retten eller myndigheden kræver det, skal der foretages en oversættelse af de dokumenter, der er nævnt i artikel 46, nr. 1, 3 og 4; oversættelsen skal bekræftes af en person, der er bemyndiget hertil i en af de kontraherende stater.

Artikel 49

Der kræves ingen legalisering eller opfyldelse af tilsvarende formalitet med hensyn til de i artikel 46 og artikel 48, stk. 2, nævnte dokumenter eller eventuelle procesfuldmagter.

AFSNIT IV — OFFICIELT BEKRÆFTEDE DOKUMENTER OG RETSFORLIG

Artikel 50

1. Officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en kontraherende stat, skal efter begæring erklæres for eksigible i en anden kontraherende stat i overensstemmelse med den i artikel 31-45 fastsatte procedure. Begæringen kan ikke afslås.

I denne konvention forstås ved officielt bekræftede dokumenter dokumenter udfærdiget af en offentlig myndighed efter de kompetence- og formregler, der gælder ifølge lovgivningen i den stat, på hvis vegne myndigheden handler.

2. Det fremlagte dokument skal med hensyn til godtgørelse af dets ægthed opfylde de betingelser, der stilles i den stat, hvor dokumentet er udstedt.

3. Bestemmelserne i artikel 46-49 finder anvendelse i givet fald.

Artikel 51

(Uændret).

AFSNIT V — FORTOLKNING VED DOMSTOLEN

Artikel 52

De Europæiske Fællesskabers Domstol har kompetence til at træffe afgørelse med hensyn til fortolkningen af nærværende konvention i overensstemmelse med reglerne i protokol nr. 2, der er knyttet til konventionen som bilag.

Artikel 53

(Udgået).

AFSNIT VI — OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 54

(Uændret).

Artikel 54a

(Udgået).

AFSNIT VII — FORHOLDET TIL ANDRE
KONVENTIONER*Artikel 55 og 56*

(Uændret).

Artikel 57

1. (Uændret).

2. Med henblik på at sikre en ensartet fortolkning skal stk. 1 anvendes på følgende måde:

- a) Denne konvention er ikke til hinder for, at en ret i en kontraherende stat, der er part i en konvention vedrørende et særligt område, kan anse sig for kompetent i medfør af denne sidstnævnte konvention, også selv om sagsøgte har sit sædvanlige opholdssted i en kontraherende stat, der ikke er part i den pågældende konvention. Den ret, ved hvilken sagen er anlagt, skal under alle omstændigheder anvende artikel 20 i nærværende konvention.

(Resten af artiklen uændret).

Artikel 58

(Udgået).

Artikel 59

Denne konvention er ikke til hinder for, at en kontraherende stat inden for rammerne af en konvention om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme over for en tredjestat forpligter sig til ikke at anerkende en retsafgørelse, som i en anden kontraherende stat er truffet mod en sagsøgt, der har sit sædvanlige opholdssted på denne tredjestats område, såfremt afgørelsen i et af de i artikel 4 nævnte tilfælde kun har kunnet støttes på en af de kompetenceregler, som er nævnt i artikel 3, stk. 2.

AFSNIT VIII — AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 60

I forholdet mellem de kontraherende parter træder denne konvention i stedet for Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved tiltrædelseskonventionerne af 1978, 1982, 1989 og 1996.

Artikel 61

1. Denne konvention skal vedtages af de kontraherende stater i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

2. De kontraherende stater giver depositaren notifikation om afslutningen af de procedurer, der efter deres forfatningsmæssige bestemmelser kræves for at vedtage denne konvention.

3. Denne konvention træder i kraft 90 dage efter, at den i stk. 2 omhandlede notifikation er afgivet af den stat, der som den sidste opfylder denne formalitet.

4. Indtil denne konvention træder i kraft, kan enhver kontraherende stat samtidig med afgivelsen af den i stk. 2 omhandlede notifikation eller på ethvert senere tidspunkt erklære, at konventionen for dens eget vedkommende finder anvendelse i dens forbindelser med de kontraherende stater, der har afgivet samme erklæring. Sådanne erklæringer får virkning 90 dage efter deponeringen.

Artikel 62

1. De kontraherende stater samt Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber kan foreslå ændringer til denne konvention. Alle ændringsforslag sendes til depositaren, der underretter Rådet herom.

2. Rådet vedtager ændringerne og anbefaler de kontraherende stater at vedtage dem i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

3. De således vedtagne ændringer træder i kraft efter bestemmelserne i artikel 61, stk. 3.

4. Uanset stk. 1, 2 og 3 kan formularen i bilaget ændres ved afgørelse truffet af Rådet på forslag af en kontraherende stat eller af Kommissionen.

Artikel 63

(Udgået).

Artikel 64

1. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er depositar for denne konvention.

2. Depositaren offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*:

1) oplysning om vedtagelser

2) datoen for denne konventions ikrafttrædelse

- 3) datoen for denne konventions anvendelse mellem to medlemsstater og i givet fald anvendelsesdatoerne i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 61, stk. 4
- 4) meddelelser, der gives i henhold til artikel VI i protokol nr. 1.

Artikel 65

De protokoller, der er knyttet som bilag til denne konvention, udgør en integrerende del af konventionen.

Artikel 65a

1. De kontraherende stater anerkender, at enhver stat, der bliver medlem af Den Europæiske Union, tiltræder denne konvention.

2. Ved forhandlinger med henblik på nye medlemsstaters tiltrædelse af Den Europæiske Union skal denne

konvention og de protokoller, der er knyttet som bilag til konventionen, og som udgør en integrerende del heraf, betragtes som gældende ret, der fuldt ud skal accepteres af alle stater, der ansøger om tiltrædelse.

3. Inden undertegnelsen af en tiltrædelsestraktat meddeler ansøgerlandet de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af artikel 3, 32, 37, 40, 41, 46 og 55 i denne konvention og artikel 2 i protokol nr. 2.

Artikel 66

Denne konvention er indgået for ubegrænset tid.

Artikel 67

(Udgået).

Artikel 68

(Udgået).

ATTEST

Artikel 46, stk. 2, i konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager

(Dansk, danés, Dänisch, Danish, ...)

1. DET INDLEDENDE PROCESSKRIFT I SAGEN (eller et tilsvarende dokument)	
1.1. Dato for forkyndelsen af det indledende procesdokument (eller et tilsvarende dokument): år: måned: dag:	
1.2. Fremgangsmåde ved forkyndelsen	
1.2.1. ☐ forkyndt for den person, afgørelsen er rettet til	1.2.4. ☐ forkyndt gennem postvæsenet
1.2.2. ☐ forkyndt for en anden person	1.2.4.1. ☐ uden modtagelsesbevis
1.2.3. ☐ forkyndt på bopælen for den person, afgørelsen er rettet til	1.2.4.2. ☐ med modtagelsesbevis
	1.2.5. ☐ forkyndt på anden måde

2. AFGØRELSEN	
2.1. Dato for afgørelsen: år: måned: dag:	
2.2. Art:	
2.2.1. ☐ realitetsafgørelse	
2.2.2. ☐ foreløbig afgørelse	
2.3. Dato for forkyndelsen af retsafgørelsen: år: måned: dag:	
2.4. Fremgangsmåde ved forkyndelsen af retsafgørelsen	
2.4.1. ☐ forkyndt for den person, afgørelsen er rettet til	2.4.4. ☐ forkyndt gennem postvæsenet
2.4.2. ☐ forkyndt for en anden person	2.4.4.1. ☐ uden modtagelsesbevis
2.4.3. ☐ forkyndt på bopælen for den person, afgørelsen er rettet til	2.4.4.2. ☐ med modtagelsesbevis
	2.4.5. ☐ forkyndt på anden måde
2.5. Afgørelsens art:	
2.5.1. ☐ truffet efter at den pågældende person er blevet hørt	
2.5.2. ☐ truffet på grund af udeblivelse/den pågældende person anses for at være blevet hørt	
2.6. Dato for realitetsbehandlingen: år: måned: dag:	
2.7. Ret, der har truffet afgørelsen:	
2.7.1. Rettens navn	
2.7.2. Rettens hjemsted	

3. PARTERNES IDENTITET
3.1. Sagsøger:
3.2. Sagsøgte:

Det attesteres:

- at ovennævnte afgørelse falder ind under det materielle anvendelsesområde for konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager
- at ovennævnte afgørelse er eksigibel i den stat, hvor den er blevet truffet (konventionens artikel 31)
- fordi den ikke længere kan appelleres
- fordi den er foreløbigt eksigibel

Udfærdiget i, den

Underskrift og/eller stempel

*BILAG 1***PROTOKOL Nr. 1**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til konventionen:

Artikel I

Enhver person, der har sit sædvanlige opholdssted i Luxembourg, og som i henhold til artikel 5, nr. 1, sagsøges ved en ret i en anden kontraherende stat, kan gøre indsigelse mod den pågældende rets kompetence. Såfremt sagsøgte ikke giver møde, skal denne ret på embeds vegne erklære sig for inkompetent.

Enhver aftale om kompetence som nævnt i artikel 17 får kun gyldighed for en person, der har sit sædvanlige opholdssted i Luxembourg, såfremt den pågældende udtrykkeligt og specielt har accepteret aftalen.

Artikel II

Med forbehold af mere gunstige nationale bestemmelser kan personer, der har sædvanligt opholdssted i en kontraherende stat, og mod hvem der indledes retsforfølgning for en uagtsom lovovertrædelse ved retter kompetente i straffesager i en anden kontraherende stat, hvor de pågældende ikke er statsborgere, selv når de ikke personligt giver møde, til deres forsvar vælge personer, der er bemyndiget hertil.

(Resten af artiklen uændret).

Artikel III

(Uændret).

Artikel IV

1. (Uændret).
2. (Uændret).

Artikel V

Den i artikel 6, nr. 2, og artikel 10 fastsatte kompetence i sager om opfyldelse af en forpligtelse eller i andre tilfælde kan ikke gøres gældende i Forbundsrepublikken Tyskland. I denne stat kan enhver, der har sit sædvanlige opholdssted inden for en anden kontraherende stats område, sagsøges ved dens domstole i henhold til civilproceslovens artikel 68, 72, 73 og 74 vedrørende procesunderretning.

(Resten af artiklen uændret).

Artikel Va og Vb

(Uændret).

Artikel Vc

(Udgået).

Artikel Vd

Med forbehold af den kompetence, der i henhold til konventionen om meddelelse af europæiske patenter, undertegnet i München den 5. oktober 1973, er tillagt Den Europæiske Patentmyndighed, har retterne i hver kontraherende stat enekompetence for så vidt angår registreringen og gyldigheden af et europæisk patent, der er meddelt for denne stat, og som ikke er et fællesskabspatent i henhold til artikel 86 i konventionen om det europæiske patent for fællesmarkedet, undertegnet i Luxembourg den 15. december 1975.

Artikel Ve

(Uændret).

Artikel VI

De kontraherende stater skal meddele generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union teksterne til lovbestemmelser, som medfører ændringer enten med hensyn til de bestemmelser i deres lovgivning, der er nævnt i konventionen, eller med hensyn til de retter, der er anført i afsnit III, afdeling 2, i konventionen.

Artikel VII

I forholdet mellem de kontraherende parter træder denne protokol i stedet for den protokol af 27. september 1968, der er knyttet som bilag til Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved tiltrædelseskonventionerne af 1978, 1982, 1989 og 1996.

FÆLLESERKLÆRING Nr. 1

(Udgået).

FÆLLESERKLÆRING Nr. 2

(Udgået).

*BILAG 2***PROTOKOL Nr. 2**

udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, om fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM HENVISER TIL artikel 52 i konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, hvori det bestemmes, at De Europæiske Fællesskabers Domstol har kompetence til at træffe afgørelse om fortolkningen af konventionen,

SOM ØNSKER at fastsætte de betingelser, hvorpå De Europæiske Fællesskabers Domstol har kompetence til at træffe afgørelse om fortolkningen af konventionen og denne protokol,

ER BLEVET ENIGE om følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til konventionen:

Artikel 1

I overensstemmelse med artikel 52 i konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, i det følgende benævnt »konventionen«, har De Europæiske Fællesskabers Domstol på de betingelser, der er fastsat i denne protokol, kompetence til at træffe afgørelse om fortolkningen af konventionen og den tilknyttede protokol samt af nærværende protokol.

Artikel 2

1. Følgende retter kan anmode Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende et fortolkningsspørgsmål:

1) Følgende højeste retsinstanser i medlemsstaterne:

.....

2) Uændret.

3) Uændret.

2. Efter anmodning fra den berørte kontraherende stat kan den liste over de kontraherende staters højeste retsinstanser, der er anført i stk. 1, nr. 1), ændres ved en afgørelse truffet af Rådet for Den Europæiske Union.

Artikel 3

(Uændret).

Artikel 4

1. Den kompetente myndighed i en kontraherende stat eller Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber kan ... (resten uændret).

2.-3. (Uændret).

4. Justitssekretæren ved Domstolen giver meddelelse om anmodningen til de kontraherende stater samt til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union, som inden to måneder fra denne meddelelse kan indgive indlæg eller andre skriftlige udtalelser til Domstolen.

5. (Uændret).

Artikel 5

1. Medmindre andet er bestemt i denne protokol, finder de bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og i den dertil knyttede protokol vedrørende statuten for Domstolen, der gælder ved Domstolens afgørelse af præjudicielle spørgsmål, tilsvarende anvendelse på fremgangsmåden ved fortolkning af konventionen og de øvrige i artikel 1 nævnte tekster.

2. Domstolens procesreglement tilpasses og suppleres om nødvendigt i henhold til artikel 188 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Artikel 6

Der kan ikke tages forbehold med hensyn til denne protokol.

Artikel 7-10

(Udgået).

Artikel 11

I forbindelse med artikel 2, stk. 2, meddeler de kontraherende stater generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union teksterne til lovbestemmelser, som medfører en ændring i listen over de i artikel 2, nr. 1, nævnte retter.

Artikel 12

(Uændret).

Artikel 13

Enhver kontraherende stat eller Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber kan fremsætte anmodning om ændring af denne protokol. I så fald indkalder formanden for Rådet for Den Europæiske Union til en konference med henblik på ændring af protokollen.

Artikel 14

I forholdet mellem de kontraherende stater træder den i stedet for protokollen af 3. juni 1971 om fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved tiltrædelseskonventionerne af 1978, 1982, 1989 og 1996.

BILAG 3

KOMMISSIONENS FORSLAG VEDRØRENDE REVISIONEN AF LUGANO-KONVENTIONEN

1. Kommissionen foreslår, at de ændringer, der på grundlag af dens forslag foretages i afsnit I-IV i Bruxelles-konventionen, også foretages i Lugano-konventionen.
2. Den foreslår ligeledes, at artikel 5, nr. 1, artikel 16, nr. 1, litra b), og artikel 17, stk. 5, i Lugano-konventionen tilpasses til de tilsvarende bestemmelser i Bruxelles-konventionen, og at Lugano-konventionens artikel 28, stk. 2, udgår.
3. Hvad »overgangsbestemmelserne« angår, foreslår Kommissionen:
 - at ændre artikel 54a, så der tages hensyn til udløbet af den treårsfrist, der i Lugano-konventionen er fastsat for nogle kontraherende stater
 - at ændre artikel 54b (og artikel 60 og 61), så udtrykket »De Europæiske Fællesskabers medlemsstater« ændres til »Den Europæiske Unions medlemsstater«, og så der i artikel 54b, stk. 1, henvises til »de kontraherende stater i Bruxelles-konventionen«.
4. Hvad de »afsluttende bestemmelser« angår, foreslår Kommissionen følgende ændringer:

Artikel 62

1. (Uændret)
2. For enhver tiltrædende stat får konventionen virkning fra den første dag i den tredje måned efter deponeringen af tiltrædelsesdokumentet.

Artikel 63

Enhver tiltrædende stat skal ved deponeringen af sit tiltrædelsesdokument meddele de oplysninger, der kræves til gennemførelse af artikel 3, 32, 37, 40, 41 og 55 i denne konvention, og i givet fald afgive de erklæringer i forbindelse med protokol nr. 1, der er blevet fastlagt i forbindelse med den meddelelse, der er omhandlet i artikel 62, stk. 1, litra b).

Artikel 63a

1. Ønsker en tiltrædende stat at indføje særlige bestemmelser om kompetence, procedurer eller fuldbyrdelse i protokol nr. 1, skal der indledes forhandlinger herom. Det Schweiziske Forbundsråd indkalder til en forhandlingskonference.
2. Den ændrede konvention forelægges signatarstaterne til ratifikation. Ratifikationsdokumenterne skal deponeres hos Det Schweiziske Forbundsråd.
3. Konventionen træder i kraft på den første dag i den tredje måned efter den dato, på hvilken to stater, hvoraf den ene er en kontraherende stat og den anden en tiltrædende stat, har deponeret deres ratifikationsdokumenter.
4. For enhver anden signatarstat får konventionen virkning fra den første dag i den tredje måned efter deponeringen af denne stats ratifikationsdokument.

Artikel 64-66

(Uændret).

Artikel 67

1. (Uændret).
 2. Efter hver tiltrædelse udarbejder depositaren konventionens tekst. Han tilstiller de kontraherende stater en bekræftet genpart af konventionen.
-